

YENİ
EVREDE

MÜÇADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

1 MAYIS'TA 1 MAYIS ALANI'NA TAKSİM'E

• Sınıf Mücadelesi
Kaçınılmaz
Sonucuna Doğru
İlerliyor

• 2005
1 Mayıs
Tartışmaları

• Kırgızistan:
Bir Dönemin
Sonu mu?

• Tarım İşçileri
Mücadelede
Biz de Varız
Diyorlar

• 6 Mayıs'ta
Harbiye
Açık hava'da
Denizlerle!..

• Sibel Sürücü
Güneşten
Köprüler
Kurmaya
Devam Ediyor

1 MAYIS'TA 1 MAYIS ALANI'NA TAKSİM'E!..

Gerçekler inatçıdır!..

Nesnel gerçeklik
kitleleri devrime sürüklüyor...
Devrim kaçınılmazdır!..

1 MAYIS'ta Taksim'e
Kızıl Meydan'a...
Taksim Devrimdir, Onurdur, Özgürdür.

Her yıl işçi sınıfının kavga bayrağını
1 Mayıs Alanı'nda dalgalandırmaya
devam ettik.

2005 devrimci 1 Mayıs'ında da Kavga Alanı
Kızıl Meydandıydı.

Tüm işçi ve emekçi halklarımızı
bu yüksek onuru paylaşmaya,
kavgayı yükseltmeye çağırıyoruz...

**MÜCADELE
BİRLİĞİ**
ZİNDANLARA SIKIŞAN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK
1 MAYIS MÜCADELE BİRLİĞİ

TAKSİM

DEVRİMDİR, ONURDUR

Yeni Dönem Yayıncılık

SINIF MÜCADELESİ KAÇINILMAZ SONUCUNA DOĞRU İLERLİYOR

Sınıf mücadelesinin sert bir karakter kazandığı devrim dönemlerinde, her sınıf ve sınıf partisi, devrimin dolaysız etkisi altında kalır. Her sınıfın ve sınıf partisinin birbiri karşısındaki tavrı gerçek anlamda, bu dönemde ortaya çıkar. Daha önce yan yana bulunan partiler, bu dönemde kıyasıya bir çatışmaya girerler. Her sınıf ve sınıf partisi, yeni dönemi kendi lehine çevirmek için mevzilenir. Daha önceleri, gerçek konumlarının üstünü örtenler, “durumu idare edenler”, devrim dönemlerinde, ne düşünüyorlarsa, her şeyi açık-seçik ortaya koymak zorunda kalırlar.

Sınıflı toplumlarda, tarihin harekete geçirici gücü, sınıf savaşımıdır. Devrim ise, sınıf savaşımının en yoğun olduğu, en keskin ve şiddetli olduğu bir gelişme aşamasıdır. Devrim, devrimci sınıfın kendi iradesini diğer sınıfa zorla kabul ettirdiği bir aşamadaki sınıf eylemidir. Savaş iki dünya arasındadır. Kapitalist toplumun devamından yana mı olunacak, yoksa komünist topluma geçişten yana mı olunacak; her şey bu denli saf-laşmıştır; her şey bu denli açıktır. Bu duruma aykırı olarak, savaşan sınıfları uzlaştırmaya kalkan, küçük-burjuvazinin bu yöndeki tüm çabaları boşa gider ve küçük-burjuvazinin kendisi de o tarihi çözüme doğru sürüklenir.

Sınıflar savaşımı kaçınılmaz olarak proletaryayı egemen sınıf olmaya götürecektir. Proletarya bu egemenliğe (proletarya diktatörlüğüne) dayanarak sınıfları ortadan kaldıracaktır. Sınıflar mücadelesinin kabulünün, kaçınılmaz sonuçlarına dek vardırılması gerekiyor. Marksist olmak bunu gerektiriyor. Marksist olmak dünyayı yorumlamak (sınıfların

varlığını kabul etmek) değil; dünyayı değiştirmektir (sınıfların kaldırılmasını kabul etmektir). Marksist olmak, sınıfların kaldırılmasının, bir politik biçim olarak proletaryanın devrimci diktatörlüğüyle olacağını benimsemek demektir. Marksist parti, sınıflar savaşımına dayanarak, proletaryanın egemenliğinin politik biçimlenmesi için mücadele eden bir güçtür.

“İşçi sınıfının kurtuluşu, işçi sınıfının eseri olacaktır” sözü, kapitalizme karşı savaş çığlığı olarak ileri atıldı. O güne kadar, işçi sınıfı burjuvazinin peşinden gidiyordu. Bu anlamda, ortaya atılan bu görüş, sınıf mücadelesinde yeni bir dönemi başlatmayı amaçlamıştır. Bu anlayışı yaşama geçmesiyle, işçi sınıfı her yönden, kapitalist sınıfın karşısına dikildi. I. Enternasyonal’den itibaren her ülkede işçi partileri ortaya çıktı. II. Enternasyonal, bu partilerle kuruldu. III. Enternasyonal ise komünist bir programa ve komünist partilere dayanarak kuruldu. Böylece Marx’ın sözleri, her yerde işçi sınıfının burjuvaziden ayrı ve ona karşı örgütlenmesinin ve ayrı hareket etmesinin temel ilkesi oldu.

İşçi sınıfının burjuvaziden ayrı örgütlenmesi, bu sınıfın bağımsız bir çizgi izlemesi için yeterli olabilir mi? Bu sorunun yanıtı pratik alanda verilebilir. Marx’ın sözünün üstünden uzun zaman geçti ve bu süre içinde işçi sınıfı ayrı örgütlenmeyi sürdürdü. Ama gördük ki, ayrı örgütlenme, tek başına burjuvaziden bağımsız bir çizgi izlemenin güvencesi olamaz. Ayrı örgütlenmiş sayısız “işçi partisi”nin, politik olarak sınıf işbirliği çizgisi izlediğini ve izlemekte olduğunu sınıf savaşımının zengin tarihinden ve

güncel olarak biliyoruz. Bir “işçi partisi” örgütsel olarak, burjuvaziden ayrı olabilir; ama politik olarak onun ardından gidebilir. O halde Marx’ın söylediği bütünlüklü ve iç-tutarlılığı olan bir ilke olarak anlaşılmalı; işçi sınıfı örgütsel olarak da, ideolojik-politik olarak da, burjuvaziden ayrı ve ona karşı hareket etmelidir. İşçi sınıfı ancak bu temelde hareket ederse kurtulabilir. Çünkü “işçi sınıfının kurtuluşu, işçi sınıfının kendi eseri olacaktır” ilkesi; bir taraftan kapitalist toplumun (sınıflı toplumun) yıkılmasını, diğer taraftan komünist toplumun (sınıfsız toplumun) kurulmasını hedefliyor. Böylesi bir hedefe ulaşmak için, işçi sınıfının devrimci bir sınıf olarak hareket etmesi, devrimci sınıf partisi biçiminde örgütlenmiş olması gerekiyor.

Kapitalist toplumda, sınıf mücadelesi, kapitalist üretimin gelişimine bağlı olarak değişim gösterir. Kapitalist üretimin henüz sınırlı olduğu, genelleşmediği, tüm üretim dallarına egemen olmadığı, koşullarda, sınıf çelişkileri de pek gelişmemiştir ve açığa çıkmamıştır. Kapitalist üretimin egemenliği ve yoğunluğuna bağlı olarak uzlaşmaz sınıf çelişkileri de olgunlaşır; bu temel üzerinde meydana gelen sınıf savaşımı da keskinlik ve yoğunluk kazanır. Kapitalist üretim tüm dünyaya doğru yayılıp, derinleştiği; sınıf çelişkileri de tüm yeryüzünde olgunlaştı. Bu maddi temele bağlı olarak, sınıf savaşımının alanı tüm yerküre oldu. İşçi sınıfı, kapitalizme karşı tüm dünyada savaşacak bir olgunluk düzeyine kavuştu.

İşçi sınıfı her zaman, kapitalizmi yıkacak kadar gelişkin olmamıştır, üretici güçler, kapitalist üretimi aşacak kadar her zaman olgun olmamıştır. İşçi sınıfının militan bir sınıf durumuna gelmesi, kapitalist üretimin gelişmesine eşlik eder. Proletaryayı militan bir sınıf yapan maddi koşullardır. Kapitalist üretimin sınırlı olduğu koşullarda, proletaryanın militanlığı sözkonusu değildir. Kapitalist üretimin gelişimine bağlı olarak maddi şartlar, proletaryanın militanlaşması için olgunlaşır.

Maddi koşulların olgunlaşmasından anlaşılması gereken; üretici güçlerin devasa gelişmesi, kapitalist üretimin egemenlik kazanması ve egemen olması; emek-sermaye çelişkisinin olgunlaşması ve keskinleşmesidir. Tüm bu olgular kapitalizmin üst aşaması olan tekelci kapita-

lizm (emperyalizm) aşamasında, her bakımdan gelişti ve olgunlaştı. Üretici güçler öylesine büyüdü ki, kapitalizmin çitlerine sığamaz hale geldi. Maddi koşullar öylesine olgunlaştı ki, daha bir üst toplum biçimine geçiş kaçınılmaz oldu.

İşçi sınıfını militanlaştıran, temel olarak maddi koşullar olmakla birlikte; teori ve politikada, proletarya hareketinin gelişiminde olumlu bir rol oynamıştır. Bilimsel komünizmin ortaya çıkışıyla proletarya, güçlü bir silaha, sağlam bir dünya görüşüne kavuştu. Sınıf savaşımına bu silahlarla katıldı. Sınıf savaşımının çetin tarihi boyunca, savaşım kapasitesi yetkinleşti, burjuvaziyi yenecek bir koluma geldi. Sosyalizme geçilen ülkelerde toplumun yönetici ve yönlendirici gücü oldu. Proletarya, ideolojik-politik yeteneği, savaşım kapasitesi ve sınıfsal-tarihsel konumuyla, insanlığı kurtaracak biricik sınıftır.

Küçük-burjuva sosyal-reformizmin, oportünizmin politik çizgisi, işçi sınıfının tarihi misyonuna aykırıdır. Reformizmin ve oportünizmin politikası sınıf mücadelesini değil, sınıf işbirliğini esas alıyor. Proletarya ile burjuvazi arasında uzlaşmacılık ise, küçük-burjuvazinin hayalidir. Böylece her iki sınıfı, toplumu yıkıma sürükleyecek "aşırılıklar"dan uzak tutmuş olacak. Küçük-burjuvazinin bu konudaki düşünceleri, kapitalist toplumun doğasına terstir. Sınıf mücadelesinin olduğu sınıflı bir toplumda, sınıf mücadelesi bütün katılığıyla kaçınılmaz sonuçlarına doğru ilerler. Küçük-burjuvazi, hiçbir yerde başaramamakla birlikte, yine de, sınıf mücadelesinin kaçınılmaz ilerleyişini önlemek için çaba harcamaktan geri durmadı. Sınıf mücadelesinin hızlanması ve yoğunlaşması, küçük-burjuva sol hareketin yıkımını da hızlandırıyor.

Kapitalist ülkelerin ekonomik gelişimleri birbirinden farklı olmakla birlikte, emek-sermaye ilişkisi, evrensel bir ilişki olarak hepsinde aynıdır. Dolayısıyla bu ilişkinin çözüm anlayışı da aynı olacaktır. Türkiye durumundaki emperyalizme bağımlı ülkelerin ekonomik bağımlılığı, emek-sermaye çelişkesinin çözüm ilkelerini farklı yapmaz. Bağımlı ülkelerde devrimler farklı yollar izlese de, sınıf mücadelesi, emperyalist-ülkelerde olduğu gibi, kaçınılmaz sonucuna doğru ilerler. Proletaryanın politik hareketi, tarihin akışına uygun davranır: sınıf

işbirliğine değil, sınıf mücadelesine dayanır; proletaryanın egemenliğini hedefler; demokrasi ve sosyalizm mücadelesini bu mücadele temelinde yürüterek zafere ulaştırır.

Bu topraklarda sınıf mücadelesi hep sert geçmiştir. Sınıf mücadelesinin serpilip-geliştiği yakın tarihte, mücadele en şiddetli dönemini yaşadı. Son 35 yıllık tarih ya iç savaş biçiminde, ya da iç savaşa yakın bir çizgide geçti. Süreç, yoğun-devrimci tarih olarak biçimlendi. Böylesine sert, kıyasıya bir çatışma sürecinde bile, sürecin karakterine aykırı davranan, tarihin akışına ters hareket eden sol hareketler oldu. Oportünizm ve reformizm bu koşullarda bile yeşerebildi. Reformizm ve oportünizm, tarih olarak devrimci marksist-leninist hareketten daha eskidir. Sınıf mücadelesine dayanmak yerine, sınıf işbirliğinde ısrarlı ve inatçı olmuştur. Hiç şüphesiz, bu, küçük-burjuva bir anlayış ve davranıştır. Fakat küçük-burjuva gibi düşünmek için, illa küçük-burjuva olmak gerekmiyor; küçük-burjuva sınırlılığa ikircikliğe, tutarsızlığa sahip olmak da yeterlidir. Oportünistler ve reformistler sosyalizm adına davranmakla birlikte, işçi sınıfı hareketinde küçük-burjuva görüşlerin temsilcisi olmuşlardır. Sınıf savaşımı, bir savaşım olarak şiddetlendikçe, kaçınılmaz sonucuna doğru ilerledikçe, küçük-burjuva tutarsızlıkları daha bir açığa çıkar.

Sosyal-reformizmin ve oportünizmin tüm "toplumsal-barış" çağrılarına rağmen, sınıf savaşımı en yoğun devrimci dönemine girdi. Yaşamın kendisi halk kitlelerine, en temel gereksinimleri ancak devrimci mücadeleyle, proleter iç savaşla karşılanabileceğini öğretiyor. Halk kitleleri, teorinin etkisiyle değil, yaşamın öğrettikleriyle hareket eder. Yaşamdaki çıkarılan en büyük ders; en yaşamsal gereksinimleri ancak devrimci yöntemlerle sağlanabileceğidir. Bu anlamda ortalama sol, yaşama da, kitlelerin devrimci yönelimine de aykırı davranıyor. Emekçi kitlelere güven vermeyen durumu, her geçen gün biraz daha açığa çıkıyor. Buna karşın devrimci marksizm gün be gün daha bir güçleniyor.

Proletarya, sınıf savaşımına dayanan ve bu savaşımı kaçınılmaz sonucuna dek götürmeye kararlı olan proletaryanın devrimci sınıf partisi öncülüğünde zafere ulaşacaktır.

C.DAĞLI

Sınıflar savaşımı kaçınılmaz olarak proletaryayı egemen sınıf olmaya götürecektir. Proletarya bu egemenliğe (proletarya diktatörlüğüne) dayanarak sınıfları ortadan kaldıracaktır. Sınıflar mücadelesinin kabulünün, kaçınılmaz sonuçlarına dek vardırılması gerekiyor. Marksist olmak bunu gerektiriyor. Marksist olmak dünyayı yorumlamak (sınıfların varlığını kabul etmek) değil; dünyayı değiştirmektir (sınıfların kaldırılmasını kabul etmektir). Marksist olmak, sınıfların kaldırılmasının, bir politik biçim olarak proletaryanın devrimci diktatörlüğüyle olacağını benimsemek demektir. Marksist parti, sınıflar savaşımına dayanarak, proletaryanın egemenliğinin politik biçimlenmesi için mücadele eden bir güçtür.

Çöküşü Derinleştikçe ABD'nin Tehditleri de Saldırganlığı da Artıyor

ABD, dünyaya yeni bir tahditte daha bulundu: “Anti-Amerikancılık” terk edilsin. Her zaman olduğu gibi, bu defa da tutumu, son derece saldırgan. Kullandığı dil, büyük devletin, dünyanın egemen ve emperyalist bir devletin o hükmedici karakterini taşıyor. Ancak bu kez, yükselen değil, çökmekte olan dev bir ekonomik ve politik gücün genel durumunu yansıtıyor.

“Anti-Amerikancılık”, Amerika'nın yeni-sömürgecilik ve dünyaya egemen olma dönemine kadar gider. Giderek, emperyalist yayılmacılığa bağlı olarak tırmanış gösterir. En üst noktaya, 11 Eylül'den sonra, bütün dünyaya karşı 3. Dünya Savaşı başlatmasından sonra çıkmıştır. “Anti-Amerikancılık”, 11 Eylül'ün, bu devletin kendisi tarafından yapıldığı iyice ortaya çıkınca; Irak işgali, Afganistan işgali gerçekleşince; Küba, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'ne karşı abluka ve saldırganlığını artırınca, Rusya ve Çin'i yeniden tehdit etmeye başlayınca; Avrupa'ya baskılar artınca; hepsinde daha önde ve önemli olarak da, dünya işçi hareketlerine, ilerici ve komünist harekette yönelik baskı ve saldırganlığı boyutlanınca, bir çığ gibi büyüdü. ABD, şimdi; “Anti-Amerikancılık”ı bahane ederek dünyaya karşı başlattığı savaşı haklı bir zemine; bir savunma temelini oturtmaya çalışıyor. “Uluslararası terörizme karşı savaş” adı altında başlattığı 3. Dünya Savaşı'nı, şimdi “özgürlük savaşı” adı altında genişletiyor. Bu defa, Çin, Rusya, daha açık olarak bu hedefe dahil edildi. Bu sefer, anti-“Amerikancılık”ı kendi elleleriyle en geniş alanlara yaymış oluyor.

Proletaryanın, komünistlerin mücadelesi, Amerikan emperyalizmine karşı yürütülmesiyle sınırlı değildir; emperyalist-kapitalist sistemin kendisini hedeflemektedir. ABD'nin bu hareketi; “Anti-Amerikancılık” olarak göstermesinin nedeni, kapitalist dünya nezdinde inisiyatifi elinde tutma isteğinden ileri geliyor. Yoksa emekçilerin, komünistlerin ve ilerici güçlerin mücadelesi, Amerikan emperyalizmine olduğu kadar, Avrupa emperyalizmine ve Japon emperyalizmine karşı da sürdürülüyor. Bu nedenle, anti-emperyalist hareket; tüm emperyalist güçlerin ittifak halindeki baskı ve saldırısına uğruyor.

Yukarıda belirttiğimiz çerçevede, dünyada “Anti-Amerikan” cephe yoktur ve olamaz. Böyle bir cephenin olduğunu ileri sürmek, bir Amerikan propagandasıdır. Amaç, en yakın müttefiklerini bile baskı altında tutmak. Egemen olan burjuvazinin, kendisine muhalefet eden burjuva kesimleri baskı altında tutmak için, onları komünist olmakla ya da komünistlerle işbirliği yapmakla suçlamak, çok eski bir taktiktir. Hele ABD gibi çökmekte olan bir dünya devri, bu taktiğe çok daha gözü kara başvuruyor. Çok açıktır,

ABD, “Anti-Amerikancılık”ı, kendi çöküşünü durdurmak, dünya egemenliğini korumak için bir baskı ve saldırı aracı olarak kullanıyor. Yoksa böyle bir cephe olduğundan değil.

Şu “Anti-Amerikancılık”ın gerçek çerçevesini çözmek gerekiyor. Burjuvazinin AB'nin tavrını ele alalım. Avrupa ile Amerika arasında dünya pazarları, dünya egemenliği üzerine, aralarında bir çelişki, rekabet ve çatışmanın olduğu bilinen bir gerçek. Bu iki merkez güç arasındaki rekabet, çelişki ve çatışma, ABD'nin 3. Dünya Savaşı'yla birlikte şiddetlendi. ABD, dünya pazarındaki egemen konumunu korumaya çalışırken, Avrupa'da, dünya pazarlarında daha güçlü konum sağlamak için,

ABD egemenliğine karşı bir politika geliştirdi. Bu gelişme karşısında bir çatışma kaçınılmazdı. Avrupa, Amerika'nın Irak işgalini bahane ederek, başka bir politika ile Ortadoğu'da etkinliğini artırmayı hedefliyor. Ama, aralarındaki kavgı, Ortadoğu ile sınırlı değil, tüm yeryüzünü kapsıyor. Hele Amerika'nın böyle tepetaklak olduğu bir süreçte, Avrupa burjuvazisi, tavrını iyice sertleştirir. ABD nasıl, bir zamanlar Avrupa kendisini savaşlarla yeyip bitirirken, onun pazarlarını elinden aldıysa, Avrupa da bugün, Amerika güç kaybederken aynı şeyi yapmak istiyor. Aralarındaki çelişkilerin kızışması, “İttifak”ı dağılma noktasına getirdi.

Bush'un Avrupa'ya gidişi hem baskı, hem ikna amaçlı. Dünya savaşı ile Avrupa'yı baskı altında tutmak istedi; ama sonuç alamadı; bu defa baskıyı, ikna ile birleştirmek istedi yine sonuç yok. Amerika ile Avrupa arasındaki çelişki, sürtüşme, kavgı NATO'yu da dağılma

noktasına getirmiştir. Zaten bu denli çelişki ve sürtüşme içinde ortak bir askeri örgüt ayakta kalmaz. NATO'nun dağılma süreci çoktan başlamıştı; iç kavga'nın şiddetlenmesiyle hızlanıyor.

Bağımlı ülke burjuvalarının Amerika ile çelişkileri var ve zaman zaman şiddetleniyor. Bu çelişkiye rağmen, bağımlı ülkelerin işbirlikçi burjuvaları, her zaman, emperyalist burjuvazi ile uzlaşmaya hazırlar. Buralardaki "Anti-Amerikancılık" doğası gereği, anti-emperyalizme varamıyor. ABD, bağımlı ülke halkları arasında yaygın olan "Anti-Amerikancılık"ı gerekçe gösterip, burjuvaziyi daha fala baskı ve denetim altına almak istiyor. Bu durumu kullanıp, saldırılarını ve ekonomik ilhakını sonuna kadar geliştirmeyi amaçlıyor.

Uluslararası proletarya ve komünist güçlerin "Anti-Amerikancılık"ı, anti-emperyalist ve anti kapitalisttir. Amerika'ya karşı mücadele verdikleri nokta, onun anti-emperyalist oluşumdur. ABD, kapitalist sistemin en güçlü ve en sağlam kalesidir. Bu niteliğe, uluslararası karşı-devrimin de en önemli mevzisi-dur. Bu nedenle kitlelerin, emperyalist-kapitalist dünyanın egemen ve lider gücüne karşı mücadeleyi öne çıkarması doğaldır. Yine amerikan emperyalizmine karşı, proletaryanın, komünist ve ilerici hareketlerin kavga vermesi de işin doğası gereğidir. ABD, "Anti-Amerikancılık"ı gerekçe göstererek, baskılarını ve saldırganlığını tırmandırmasının asıl hedefi de, bu güçlerdir. Bugüne dek, Amerikan emperyalizmini teşhir eden ve ona karşı savaş yürüten gerçek güçler, bu güçler olmuştur. ABD'nin başlattığı 3. Dünya Savaşı'na karşı mücadele eden anti-emperyalist hareketin eylemlerinde açık bir yükseliş ortaya çıktı. Bu hareket, tüm dünyada milyonları kendine çekti. Amerika ve Avrupa, tarihinde pek sık görülmeyen büyük kitle eylemleriyle sarsıldı. Hareketin tüm dünyayı sarması ve emperyalist-kapitalist sistem için gerçek tehlike oluşturması, emperyalist güçlerin daha bir tehditkar, küstah ve saldırganlaşmasını getirdi.

Proletaryanın, komünistlerin mücadelesi, Amerikan emperyalizmine karşı yürütülmesiyle sınırlı değildir; emperyalist -kapitalist sistemin kendisini hedeflemektedir. ABD'nin bu hare-

keti; "Anti-Amerikancılık" olarak göstermesinin nedeni, kapitalist dünya nezdinde inisiyatifi elinde tutma isteğinden ileri geliyor. Yoksa emekçilerin, komünistlerin ve ilerici güçlerin mücadelesi, Amerikan emperyalizmine olduğu kadar, Avrupa emperyalizmine ve Japon emperyalizmine karşı da sürdürülüyor. Bu nedenle, anti-emperyalist hareket; tüm emperyalist güçlerin ittifak halindeki baskı ve saldırısına uğruyor.

Dünyadaki anti-emperyalist, anti-kapitalist mücadele, Amerika'da da karşılığını buluyor. Birbirini karşılıklı etkileyerek büyüyen ve güçlenen enternasyonalist bir hareketin Amerika ayağı, militan ve kararlı bir tutum içinde. Şimdilik toplumun en ileri kesimlerini kapsasa da, hareketin kısa sürede toplumun geride duranlarını da kapsayacağı da açık. ABD'nin dünyadaki konumunu kaybetmeye başlaması ve ekonomik çöküş içinde olması, ekonomik durumlarını sarsacağı için, geniş bir emekçi ve orta-sınıf kitlelerinin harekete geçmesini kesinlikle getirecektir. Şimdiye kadar belli bir yaşam seviyesini tutturmuş olan geniş yığınlar, bunun altına düşmeyi kabul etmeyeceğinden, kendi istekleriyle mücadeleye atılacaktır. Fakat, bugünden harekete geçen işçi sınıfıdır. Durumu sürekli kötüleşen ve daha da kötüleşecek olan da işçi sınıfıdır. Bütün hareketin başını çekecek olan ve belirleyici savaşı verecek olan da işçi sınıfıdır.

Amerikan egemen güçleri, işçi sınıfı hareketini kırmak, parçalamak, etkisizleştirip, denetim altına almak için, dünyadaki "Anti-Amerikancılık" kampanyasını ileriye sürüyorlar. Bir kere daha emekçilerin dikkatini dışarı çekerek, onları şovenizm silahıyla sersemletmeye çalışıyorlar. Ama bunu artık başaramazlar. İşçi sınıfı bu noktaya gitmeyecek kadar ileride bulunuyor. Bunun en büyük kanıtı, 11 Eylül'den hemen sonra, New York başta olmak üzere, tüm Amerika'da büyük kitlelerin Amerikan egemenliklerine karşı eyleme geçmesiydi. Vietnam savaşı sırasındaki enternasyonalist anlayış tüm canlılığıyla ayakta. Amerika işçi sınıfı, enternasyonalizmle zafere ulaşacaktır.

C.DAĞLI

TÜM BEL-SEN 2. KONGRESİ GERÇEKLEŞTİ

Üç yılda bir yapılan 2.Olağan Tüm Bel-Sen Genel Kurulu Çağlayan'da 25-26-27 Mart tarihlerinde gerçekleşti. İl dışındaki delegelerin de katıldığı kongreye, beş yüz kadar kişi katıldı. İlk gün çalışma raporları değerlendirildi. Bu bölümde yapılan, karşılıklı eleştiriler güne hakimdi. İlk gün konuşanlardan Diyarbakır Şube Başkanı Edip Yaşar, son süreçteki devlet infazlarına değinirken, bu devletin demokrasi anlayışının bu olduğunu söyledi. Newroz'dan sonraki provokasyonlara da değinen Yaşar, ırkçı, milliyetçi, faşist saldırılara karşı halkın tuzağa düşmemesi gerektiğini vurguladı.

Kongrede 40 ayrı maddede değişikliğe gidildi. Ayrıca merkezin Ankara'ya taşınma kararı çıktı. Kongrede ÖDP'li Vicdan Baykara ile daha çok yurtseverlerin desteklediği Hüseyin Ayyıldız başkanlık için yarıştı.

Taraflar son süreçte sermayenin saldırılarının arttığını, SEKA ve SSK'da amacına ulaştığını, bu nedenle 1 Mayıs'a kitlesel katılıp burjuvaziye göz dağı vermeleri gerektiğini söylediler.

3. gün oyların kullanıldığı kongrede Vicdan BAYKARA yeniden başkan seçildi.

Biz Mücadele Birliği okurları olarak kongre salonunda standımızı açtık, dergimizi dağıttık. Devrimci İşçi Komitele-ri(DİK)'in emekçilere sesleniş bildirimleri dağıttığı kongrede, bire bir sohbetlerde delegelere, burjuvaziye boş bir göz dağı vermek yerine, kavga günü 1 Mayıs'ta kavgayı yükseltmek için TAKSİM'de olmaları doğrultusunda çağrıda bulunduktan sonra ayrıldık.

SAHİPSİZ GÖLGELERİN İSYANI

Marx, kapitalizme ilişkin şu ifadeyi kullanıyor: “*Mevcut maddi zenginliğin emekçinin gereksinmelerini karşılayacak yerde, tam tersine, emekçinin, yalnızca mevcut değerlerin kendisini genişletmesi gereksinimini karşılamak üzere varolduğu bir üretim tarzı...*” (Kapital, I. Cilt) İşçinin emeği burada, kendisi için değil, sermaye için vardır. Sermaye birikimini tehlikeye düşürdüğünde, emek feda edilir. Böylece, hammadde ve makinelerden kopan, dışlanan işçi, artık kendi emeğine bile sahip değildir. İnsanı toplumsallaştıran emek olmuştur. Sermaye birikimi ilerledikçe, insan ile emek arasındaki bağı kopartıyor ve insanlığın önüne artık şu iki seçeneği koyuyor: “Ya vahşi hayvanlar gibi yaşamak, ya da sosyalizm.”

Türkiye’de tekelci kapitalist devlet, şimdi mal ve hizmet üreten bütün kuruluşlarını, fabrikalarını ardı ardına satışa çıkartıyor ya da kapatıyor. Bunlar, sermaye birikiminin önünde bir engel teşkil ediyorlar. Emperyalist sermayenin ve işbirlikçi tekelcilerin elinde, üretim dışı kalan muazzam bir sermaye fazlası var. Olası bir krizde, bu sermaye fazlaları büyük oranda değer yitirecek. Bu yüzden devlet, belli bir pazar payı bulunan tüm mal ve hizmet üretiminden çekilip, sermaye birikiminin önünü açmak istiyor. Çoğu fabrikayı kapatıyor, bir kısmını da oldukça ucuza, tekelcilere devrediyor. Sermayenin ve onun devletinın acelesi var.

Tam bu dönemde SEKA işçileri, fabrikanın kapanmasına neden olacak bir anlaşmaya imza attılar. Onlar, kendi mülkleri olmayan makinelerden koparılmayı, zorla da olsa kabul ettiler. Tek amaçları, kendi malı saydıkları emeklerine sahip çıkabilmektir. Ama makineler olmadan, bunu başaramazlar. Kendi emeklerinin gerçekleştirilmesini sağlayan makinelerden ayrılan işçileri bekleyen tek şey, vasıfsızlık ve işsizliktir. Oysa yıllar boyunca o makinelerle üretim yapmak için eğitildiler, SEKA okulunda kağıtçılığın inceliklerini öğrendiler. Ama, ne bu bilgi, ne de el hünerleri, o makineler olmadan hiçbir işe yaramıyor. Belediyedeki yeni işlerinde, ücretlerini korumaları imkansız. Yani, sonuç değişmiyor. Üretim araçlarından kopartılan işçi, emeğine de sahip çıkamıyor.

SEKA işçilerinin fabrikanın kapanmamasını istemeleri, sermaye birikiminin bugünkü koşullarında telafisi mümkün olmayan bir istemdir. İşçiler bu istemlerine ancak iki yoldan varabilirler. Birincisi, makinelere, emek araçlarına ve ürünlerine sahip çıkacaklardı, ki bu sahip çıkış, siyasi iktidar kavgasından ayrı düşünülemezdi. İkincisi, devlet, bu işletmeyi -kendi içinde karlı bir duruma getirirse bile- sermaye birikiminin zararına çalıştırırdı. Ve bu da, elbette, sırada bekleyen daha büyük işletmeler için “kötü” bir örnek olurdu. SEKA üzerindeki çatışmanın bu denli keskin oluşu, işte bu nedenlerledir.

İşçi Kendi Emeğine Sahip Değildir

Uzun süre aynı iş kolunda, aynı fabrikada çalışan işçilerin, o fabrikayı kendi evi gibi görmesi, o makineyi kendisinin bir parçası sayması, anormal bir durum değil. İşçinin sahip olduğu tek şey emek-gücüdür, bir makine ya da diğer üretim araçları olmadan, hiçbir

zaman bir emeğe dönüşmeyecek olan emek-gücü. İşçinin makineler ve fabrikaya olan bu zorunlu bağı, aslında derin bir çelişkidir, onun bu makinelere ve kendi ürünlerine sahip olamamasından kaynaklanıyor. İşçi, emeğinin üzerinde hiçbir hakka sahip değildir. Bu hak, ücret karşılığında tümüyle kapitaliste devredilmiştir. Ücret, bu emek-gücünü her gün yeniden üretilsin ve yine her gün kapitaliste emeğini devredilsin diye işçiye verilir. Ücret, işçinin kendi emeği üzerinde bir hak elde etmesini değil, tersine, o hakkı kapitaliste devretmesini ifade eder. Her şey görünüşte gönüllü bir alışveriş gibi görünse de, işçi, emeğini gerçekleştirecek üretim araçlarından yoksun olduğu için, onun kapitalistle ilişkisi, bir zorunluluk üzerine kurulmuştur. “Ücretli-kölelik”, bu ilişkiyi ifade eden bir kavramdır.

Sermaye birikimi ilerledikçe, her tür zenginliği, üretim araçlarını, toprağı ve diğer yaşam kaynaklarını, bir sermaye niteliğine büründürür. Bunun anlamı, üretimin bütün alanlarında emekçi ile üretim araçları arasında, kapitalistin denetimi dışında bir ilişkinin kalmamasıdır. Tekelci sermayeden bağımsız bir üretici ve üretim alanı kalmaz. Emekçi artık burada, kelimenin tam anlamıyla bir köledir. Birikimin artmasıyla atbaşı giden işsizlik, belli bir evreden sonra geri dönülmez bir hal alır; işsizlik geçici olmaktan çıkar, kalıcılaşır. Eğer toplumda bütün üretim alanları ve araçları sermaye niteliğine sahipse, bu durumda bir emekçi kendi emeğini ne ile gerçekleştirebilir? Burada artık sermaye dolaşımının dışına çıkmak, yaşamın dışına çıkmak, yaşamdan kovulmak demektir. Emekçi, emek faaliyetini kaybetmiş, sahipsiz bir gölge gibidir.

Kapitalizmin daha az gelişmiş olduğu aşamalarda, bu işsizlik geçici bir nitelik taşıyordu. Yeni üretim alanları, yeni iş bölümünün ortaya çıkardığı yeni sanayi dalları, bu yedek orduyu az ya da çok oranda, işe koşmak için hazır bekletiyordu. Ayrıca yedek sanayi ordusu, çalışan işçiyi minimum ihtiyaçlarını karşılayacak düzeyde bir ücrete razı etmeye yarayacak bir orandan yukarı pek çıkmazdı. Birikimin bu geri dönemlerinde, bağımsızlığını henüz yitirmemiş bir tarım ve küçük üreticilikle küçük ticaret, işsiz kalan emekçiye geçici bir süre destek sunabiliyordu. Köyüne dönebilir, oradan gelen yiyeceklerle idare edebilir ya da hiç olmadı, pazarda limon satabilirdi. Günümüzde, bir işsiz için, bu yollar artık eskisi gibi destek vaat etmiyor. Geriye kalan tek yol, servete karşı isyandır.

Çürüten İsyân ve Devrimci İsyân

Şu an emeğine ve esasında hiçbir şeye sahip olmayan emekçiler, bu isyanı iki türlü örgütleyebilirler. Birinci yol, sınıf mücadelesinin yoludur. İkincisi, bireysel kurtuluş yolu; adli suçlar, hırsızlık, gasp ve dolandırıcılık biçimine bürünen, servete karşı saldırdır. Sınıf savaşımı, kaçınılmaz olarak devrime ve sosyalizme yürüyor. Diğeri ise bireysel kurtuluşu, yine bireysel şiddetle topluma dayatan yoldur; suç örgütleri, çeteleşme, küçük zorbalık dükalıklarıyla, emeğin gücünü tüketen bir şiddete doğru sürüklenir. Şu an yaşadığımız topraklarda, servete karşı isyanın her iki yolu da kendine güç buluyor. Kendini

bekleyen bu yozlaşmış, çürütücü ve vahşi sonu gören her dürist emekçi, işte bu nedenle daha büyük bir öfkeyle sınıf savaşımında yerini alıyor ve almaya devam edecek.

İşsizlik, dile gelmez boyutlarda bir felakettir; toplumun tüm gelecek umutlarını karartır, onu güvensizlik ve gerginlik içinde tutar. Çalışanlar da bu büyük güvensizlik ortamında bulur kendilerini. Dahası, toplumun en aşağı tabakalarından yükselen o dehşet verici servet düşmanlığı, özellikle mülk sahibi kesimlerde dehşet yaratır. 2001 krizinde bu dehşet duygusunu somut olarak yaşayan mülk sahibi sınıflar, yoksullardan gelen baskıyı biraz olsun hafifletir düşüncesiyle AKP'yi sandıkta desteklediler. Benzer sınıf dinamikleri, Brezilya'da İşçi Partili Lula'yı başkanlık koltuğuna taşıdı. Ama burjuva toplum bir kez, yoksulluğun denetimini ekonomik temelden çıkartıp, siyasi temele oturtursa, o temelin her siyasi çalkantıda çökmesinin önünü açmış olur. Burjuva toplum, emekçileri kendisine bağlayan ekonomik zemine dayalı iç bağlantılarını hızla yitiriyor.

Gençliğin çok önemli bir bölümü, son araştırmalara göre lise mezunlarının %90'ı, üniversitelerin yarısından fazlasının bir iş bulma olanağı kalmadı. Burada her şey şansa ve vahşi emek rekabetine bağlı. Gençliğin çoğunluğu herhangi bir işte çalışma şansı bulamadan, sefaletin ortasına itiliyorlar. Geleceğe dair bir özleme olmayan, bu özlemleri çalınanlar, kapitalist toplumun onlara sunduğu tek seçeneğe doğru yöneliyorlar: Adli suçlar, çeteleşme ve bununla paralel giden çürüme, yozlaşma. Kimi çevreler bu yozlaşmanın devlet tarafından özel bir yönlendirmeye yaratıldığı düşünüyorlar ve yozlaşmaya karşı mücadelede hedef şaşıyorlar. Oysa, yozlaşmanın temelinde umutsuz bir sefalet vardır. Yozlaşmaya karşı mücadele, yoksullarla karşı mücadeleyle dönüşmemelidir. **Emekçilere ve dürist bir yaşam özlemini yitirmemiş olanlara, eğer kapitalizmi yıkmak için hemen harekete geçmezlerse, kendilerini ve çocuklarını bekleyen geleceğin, tam da bu çürüme olduğu söylenmelidir. Adli suçların ve yozlaşmanın emekçiler arasında yarattığı öfke, ancak bu şekilde devrimci bir bilince kavuşur.**

Burjuva Toplumu Parçalayan Girdap

Adli suçlardaki artış, yalnızca işsizlerden kaynaklanmıyor, aşırı düşük ücretler de bu yönümlü güçlendiriyor. Açlık sınırı 500 YTL üzerindeki, 200 YTL ücretle ve üstelik günde 15 saat insanı canından bezdiren bir acımasızlıkta çalışan milyonlar var. Bu milyonların

inde, elbette bu bezdirici ve insanlıktan çıkarıcı çalışmaya razı olmayanlar çıkıyor. Genç, tecrübesiz ve örgütsüz olanların, kendilerine ne bir gelecek, ne de bir ekme vadeden çalışmaya boyun eğmekten, daha garantili gördükleri adli suçlara yönelmelerinde şaşılacak hiçbir şey yok. Serveti kuşatmaya alan bu girdap, sermayenin doymak bilmez bir kâr arayışı tarafından hazırlanıyor.

Toplumun en alt kesimlerindeki işsizlerden, örgütlü ve birikimli işçi kesimlerine kadar geniş bir kitle, emekçinin kendi emeğine hiçbir şekilde sahip olmadığını, onun üzerinde hiçbir hakkının bulunmadığını daha iyi anlıyor. Son zamanlarda, daha iyi bir ücret için değil, ama işsiz kalmamak hedefine odaklanan sınıf mücadelesi, işçiler içinde böylesi bir bilincin tohumlarını attı. Artık emeğin dünyasında hiçbir kesimin, değil yarını, bugünü bile güvencede değil. En vasıflı ve en örgütlü kesimler bile, bu düzen içinde en iyi ihtimalle, sermaye birikimi karşısında ezilmeye ve bir köle gibi oradan oraya savrulmaya mahkum olduklarını görüyorlar. Düzenin üzerinde yükseldiği sömürü, vahşet ve yozlaşmanın üzerindeki bütün perdeleri yırtan, emek ile sermayeyi vahşi bir boğazlaşmaya doğru götüren bir önemdeyiz artık. Burjuva toplum, emekçileri düzen içinde tutan tüm geleneksel bağlarının, özel mülkiyetin kutsallığına gelip dayanan tüm o ikiyezül ahlaki bağların hızla çözüldüğüne tanık oluyor. Bir ülkede camiler bile güvenlik kameralarıyla donatılıyorsa, artık o ülkede yoksullukla servetin bir arada yaşayacağı hiçbir burjuva değeri ve ikiyezül ahlaki ölçütler kalmamış demektir. Emek ile sermaye arasında, bu tür ideolojik yanlışmaların yanında, "haklar" temelinde kurulan tüm ilişkiler birbirini ardına kopuyor ve "hak"lardan geriye, çıplak bir kölelik profili kalıyor.

Bütün bu çözüme ve yoksulluğun doğurduğu şiddet karşısında burjuvazi, tek bir çözüm öngörüyor: Sefaletle silah. Devletle birlikte, servet de silahlaniyor. Özel koruma orduları, güvenlik donanımları, mala karşı işlenen suçlarda meşru-müdafaa'yı vahşi bir ava dönüştürme hazırlıkları, varolan iç savaşta yeni bir boyut ekliyor: Çok daha derine inen bir boyut. Nasıl ki sermaye, devlet ile birlikte sefaletle karşı savaşıyorsa, aynı şekilde emekçiler açısından, sermaye niteliğindeki servet de dolaysız savaşımın açık hedefi haline geliyor. Burjuvazi nihayet devrime, onun en öz ve temel hedefinin ne olması gerektiğini, bizzat kendisi belletiyor; bu hedefi ideolojik kalkınlarından arındırıyor ve emekle sermayeyi çıplak bir iç savaşın ortasına bırakıyor.

şekilde taşıyorlar.

Onlar üç komünist işçiydiler. Mücadeleye önderlik ettiler. Şimdi sayıları binleri aştı. Ve onlar bize şunu gösterdiler "Ya Kanlı Kavga Savaş, Ya Yok Oluş". Onlar kanlı kavga savaş içinde ölümsüzleşirken sloganlarını haykırdılar. Bizler o şiarları bayraklaştırıp devrime götüreceğiz.

Ve mücadele de zafer tarihte her zaman adımlarını sağlam temellerde atılanın olmuştur. Çünkü kapitalizm miadını doldurmuştur. Yeni toplum sağlam adım atarak ilerler sosyalizme. Bizler bu büyük mücadelenin içindeki kişiler olarak birer Seyit, birer Necati, birer İbrahim olmalıyız.

"Adları Onur Adları Adımız..."

Yoldaşlarımız Ayışığı Sanat Merkezi'nde Geb-Der tarafından anıldılar anlatıldılar. Artık onlar ve niceleri dilden dile dolaşmalı eylemleri devam ettirilmeli. Devrim için savaşılmalı. İnsanlığı yok etmeye çalışan bu yoz, çürümüş sistemi yok etmeli. Yoksul emekçi halklar üzerine düşen

görevi artık gerçekleştirmeli. Tarihsel süreci iyi değerlendirerek faşizmin vahşetini tanıyarak, ölümsüzleşenlerin devrettikleri bayrakları devrime, zafere taşımalı. Bunun için onların adları her yerde her yeni eylemde sloganlaştırılmalı. İşçi sınıfı ve emekçiler, her yeni eylemle kapitalizm ve onun bütün saldırganlıklarını yok ederek ilerlemelidir devrime.

YA DEVRİM YA ÖLÜM!

Mücadele Birliği Okuru Bir İşçi/

İzmir

ÜÇ KOMÜNİST İŞÇİ KAVGAMIZDA YAŞIYOR

Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun, Necati Vardar. Üç işçi, üç komünist... devrime yürüyen insanların en önünde yerlerini alan, onlara yön veren önder yoldaşlar...

Bu üç yoldaşın ölümsüzleştiği anlarda kapitalizm yerle bir olabilirdi. Burjuvazi bilelerini hazırlamıştı kaçmak için. Burjuvalar son çırpınışlarını yaşarken milyonlarca işçi ve emekçi yoksul halka işkence yapmaktan, onları katletmekten geri durmuyordu.

Katliamlarla, işkence tezgahları hazırlayarak ve uygulayarak iktidarını bir müddet daha uzatmakta düşünceleri.

Bu üç işçi önderini idam sehpalarına götürürlerken amaçları, yığınları harekete geçirenlerin öncülerini asarak onlara korku ve sindirme yaşatmak, bastırmaktır.

Ama gördüler ki katletmek yetmiyor. Gidenlerin bayrağını yüzler, binler sahipleniyor ve onların adlarına yaraşır bir

2005 1 MAYIS TARTIŞMALARI

“Hem Ağlarım Hem Giderim”

Konfederasyonların bu yıl 1 Mayıs'ı Kadıköy'de kutlayacaklarını açıklamasından sonra, kendisine “Devrimci 1 Mayıs Platformu” adını veren 10 siyasi yapının bir araya gelmesiyle oluşturulmuş bir platform, kendi dışındaki kurumlara da açık, bir toplantı düzenledi. “Devrimci 1 Mayıs Platformu”, Mart ayı içerisinde DİSK Genel-İş'in çağrısını yaptığı toplantılar sonucu oluşturulmuş bir platform. Mücadele Birliği, bu toplantılardan ilki ne katıldı ve daha öncesinden yaptığı, bu yıl 1 Mayıs'ı 1 Mayıs Alanı'nda, Taksim'de birlikte kutlama çağrısını burada da yineledi. Bu ilk toplantıda söz alan siyasi yapıların hemen hemen tümü, Taksim'in 1 Mayıs Alanı olduğu konusunda hemfikir olduklarını dile getirdiler ve hatta denilebilir ki, bu konuda mangalda kül bırakmadılar; gelin görün ki, oportünizme özgü genel doğruları dile getirdikten sonra ve asıl düşüncelerini dile getirmeden önce kullandıkları o uğursuz "...ama" sözcüğünü sarf etmekten geri durmadılar. “Taksim 1 Mayıs Alanı'dır; ama güç dengeleri buna izin vermiyor”, “Taksim'e çıkılmalıdır; ama Kadıköy alternatifi de düşünülmelidir”, “Taksim olgunlaşmıştır; Taksim'e çıkılmayalı; ama olmazsa olmaz da değildir”, “Taksim zorlanmalıdır; ama sendikaların tavırını da göz önünde bulundurmak gerekir. Kitlelerden kopuk, sadece devrimcilerin kutlayacakları, bir Taksim'de 1 Mayıs da olmamalıdır...” Ve daha bunun gibi bir sürü laf kalabalığı. Mücadele Birliği, geçen sene de aynı şeyleri tecrübe ettiği için bu ilk toplantının sonuna kadar beklemeyi, zaman ve enerji kaybı olarak gördü ve oradan eğer Taksim yönünde bir görüş çıkarsa yeniden görüşebileceklerini söyleyerek, toplantıdan ayrıldı.

O toplantıda bir çok siyasi yapının 2004 1 Mayıs'ı için samimi bir şekilde “biz geçen yıl sendikacıların peşine takıldık”, “bu sene Taksim'in öni Kadıköy'le kesilmek isteniyor. Buna izin vermemeliyiz”, “Kadıköy yeni bir Abide-i Hürriyet'tir” demelerini dikkate alan Mücadele Birliği, “Dev-

rimci 1 Mayıs Platformu”nun, konfederasyonların bu 1 Mayıs'ı Kadıköy'de kutlayacaklarına dair açıklamasından sonra, ne dediğini öğrenmek için 8 Nisan tarihinde DİSK Nakliyat-İş'te yapılan toplantıya katıldı. Bu toplantıya bazı sendika temsilcileri de katılmıştı. Gelin görün ki, “Devrimci 1 Mayıs Platformu”nun söylediği yeni bir şey yoktu. Konfederasyonların Kadıköy kararını aceleyle alınmış ve kendilerine dayatma olarak getirilen bir karar olduğunu ileri sürüyorlardı. Kadıköy için, “Alan, valiliğin alanı; kroki, valiliğin krokisi” diyorlar ve konfederasyonların zimnen valilikle anlaştığını ima ediyorlardı; ama bir soru hala orta yerde duruyordu: Bu dayatmaya karşı platform ne yapacaktı? Daha önce söyledikleri gibi 1 Mayıs Alanı olduğu konusunda hemfikir oldukları “Taksim'i zorlama”ya devam mı edeceklerdi, yoksa yine “sınıftan (siz bunu sendikacılar diye okuyun-bn) ayrı düşmemek” adına bu kez de Kadıköy'e mi gideceklerdi. Gönüllerinde yatanın ikincisi olduğu kısa sürede anlaşıldı. “Devrimci 1 Mayıs Platformu”, reformistlerin 1 Mayıs'ı devrimcilerden ayrı kutlamak oyununa gelmeyecektir. Nasıl mı? Elbette Kadıköy'e giderek ve konfederasyonlardan kürsüde konuşma hakkı isteyerek. Değim yerindeyse “hem ağlarım hem giderim” Taksim'e çıkma konusu, artık onlar için oluşturdukları 10 maddelik bir etkinlik programının sadece bir parçasıydı. Taksim, propaganda düzeyinde ele alınacak ve yine “reformistlerin oyununa gelmek” adına sendikaların peşinden sürüklenilecektir. Devrimi bir propaganda konusu olarak düşünmenin ötesinde somut olarak düşünemeyen ortalama solun, devrimi temsil eden Taksim konusunda propaganda dışında somut bir şey söyleyeceğini beklemenin, doğru olmadığını bir kez daha gördük. Onlar, sendikaların dayatmasına karşı bu dayatmayı kabul edip sendikaların peşine takılmayı zaten kafalarında netleştirmişler. Eğer çok olağanüstü bir şey olmazsa, örneğin reformizmden ayrışmanın devrimcileri güçlendireceğini mucize kabilinden keşfetmek gibi, bu sene Kadıköy'e gidecekler.

Mücadele Birliği ise, bu kadar çok sesli türküde yüreğin sesini temsil etmeye devam edecek. İşçi sınıfı ve emekçilere önderlik etmenin gereği olarak, onlara Taksim hedefini gösterme ısrarından vazgeçmeyecek ve proletaryanın kızıl bayrağını onurla o alanda dalgalandırarak.

1 MAYIS'TA 1 MAYIS ALANI'NA TAKSİM'E!

“1 MAYIS'TA TAKSİM'E” TOPLANTILARI BAŞLADI

Mücadele Birliği ve Devrimci İşçi Komiteleri(DİK)'nin 1 Mayısla ilgili toplantılarının ilki Taksim Ayaşığı Sanat Merkezi'nde yapıldı.. Devrimci İşçi Komiteleri adına konuşan Yılmaz Ekşi; sendikalara da çağrı yaptıklarını ancak onların kafasında “Taksim'e çıkılmak” şeklinde bir düşünce olmadığını, toplantıya gelseler bile söyleyecek bir şeyleri olmayacağından gelmemeyi yeğlediklerini söyledi. Yılmaz Ekşi konuşmasına 1 Mayıs'ın tarihçesini anlatarak başladı. “Taksim, onurdur; özgürlüktür; devrimdir. O meydanda işçilerin kanı akmıştır. Bu yüzden orası kızıl meydan'dır. İstanbul'un merkezi olduğu için stratejik önemi de farklıdır. 77 1 Mayıs'ı MİT ve CIA kana bulamıştır. 2004 1 Mayıs'ından birkaç gün önce, vali ve emniyet müdürü televizyonlarda 1 Mayıs'ı Taksim Meydanı'nda kutlamayı düşünenleri tehdit etiler. Bunun üzerine 2004 1 Mayıs'ı'nı Taksim'de kutlamak için karar almış olan KESK ve DİSK Taksim'e çıkmaktan vazgeçti; ama bizi korkutamayacaklarını o alana çıkmayı engelleyemeyeceklerini biliyorlarmydılar” dedi.

Mücadele Birliği adına konuşan Vefa Serdar ise küçük burjuva sol hareketin 90 1 Mayıs'ından bu yana girdiği yönelimi anlattı. Özellikle 92 1 Mayıs'ının ayrıstırıcı olduğunu vurgulayan Vefa Serdar, bu tarihte Leninistler dışında herkesin ajan-provokatör Perinçek'in Sosyalist Parti'sinin peşinden Gaziosmanpaşa'ya gittiğini

ve Taksim'e sırtlarını döndüklerini söyledi. “O gün bu gündür proletaryanın kızıl bayrağını o kızıl meydanda dalgalandırmak onuru yalnız bize ait oldu” diyen Vefa Serdar, “bu sene 1 Mayıs toplantıları başladı. Toplantılarda görünen geçen seneki filmin aynısı. Engels'in dediği gibi 'göğüslerini yumruktuyor, üstlerini başlarını yırtıyor' lar; Taksim'in 1 Mayıs alanı olduğuna yemin billah ediyorlar. Taksime çıkmak gerektiği konusunda mangalda kül bırakmıyorlar ama somut olarak Taksim'deyiz demiyorlar” sözleriyle konuşmasını bitirdi.

Devrimci İşçi Komiteleri (DİK) ve Mücadele Birliği toplantı sonunda toplantıya katılanlara, bu 1 Mayıs'ta Taksim'de kitlesel olarak bulunmak için daha çok çalışma çağrısında bulundular.

1 Mayıs'la ilgili ikinci toplantı ise, 2 Nisan 2005 tarihinde Elektrik Mühendisleri Odası'nda yapıldı. Çağrılı oldukları halde, toplantıya Enerji Yapı Yol Sen'den Fikret Çolakoğulları ve İsmail Kaya dışında sendikacıların katılmadığı. Taksim konusunda söyleyecek bir şeyi olmayanlar yine gelmemişlerdi. Toplantıyı yöneten Şafak Gümüşsoy, bir açılış konuşması yaptı. Şafak Gümüşsoy konuşmasında bu 1 Mayıs'ın çok önemli bir konjonktürde denk geldiğini söyledi. Bütün dünya üzerinde emperyalist-kapitalist sistemin saldırılarını arttırdığına, buna karşılık işçi ve emekçilerin mücadelesinin de geliştiğine dikkat çeken

Şafak Gümüşsoy, tüm dünyada 1 Mayıs'ın kapitalizme karşı savaş günü olarak kutlanacağını üzerinde yaşadığımız topraklarda da 1 Mayıs'ın anlamına uygun şekilde 1 Mayıs Alanı'nda, Taksim'de kutlanması gerektiğini vurguladı. Ve sözü daha sonra katılımcılara bıraktı. DÖB adına konuşan Feyzullah Eraslan 1 Mayıs'ın işçiler ve emekçiler için taşıdığı anlamın altını birkez daha çizerek, öğrenciler için de 1 Mayıs'ın ne kadar önemli olduğunu vurguladı ve devrimci öğrencilerin, işçi sınıfı önderliğinde bu 1 Mayıs'ta da 1 Mayıs Alanı'nda yani Taksimde olacağını vurguladı. Daha sonra söz alan Mücadele Birliği Muhabiri Nevzat Demir geçen sene DİSK ve KESK'in Taksime çıkma konusunda çağrı yapmış olmalarının Mücadele Birliği'nin politikalarını doğruladığını söyledi. Mücadele Birliği adına konuşan Vefa Serdar ise 1 Mayıs politikasının devrimcilikle reformizm arasında bir turnusol işlevi gördüğünü, herkesin rengini ortaya çıkardığını bu nedenle çok önemli olduğunu söyledi. Bugün Taksim Alanı'na çıkmaktan bahsedene bazı sol çevrelerin ne söylediklerinden çok ne yaptıklarına bakacaklarını, onları Taksim Meydanı'nda görmedikçe inanmayacaklarını söyledi. Daha sonra söz alan Enerji Yapı Yol Sen'den Fikret Çolakoğulları, geçmiş 1 Mayıs'lara değindi. Taksim'in önemini dile getirdi ve “başarılar” diledi. Devrimci İşçi Komiteleri adına konuşan Yılmaz Ekşi ise, hem 1 Mayıs'ın tarihçesini hem Taksim Meydanı'nın nasıl 1 Mayıs Alanı olduğunu hem de 1 Mayıs'ta Taksimde olmanın neden bir onur sorunu olduğunu anlattı.

Öncü militan işçiler,*

1 Mayıs yaklaşıyor. Uluslararası proletaryanın birlik, dayanışma, mücadele ve kapitalizme karşı savaş günü 1 Mayıs'ta, 1 Mayıs Alanı'nda Leninist Parti'nin öncülüğünde savaşa hazırlanalım.

Öncü militan işçiler,

Burjuvazi azami kar için işçi sınıfımızı, emekçileri açlığa, işsizliğe ve sosyal yıkıma uğrattı. Bizleri kitleler halinde yaşamdan kovuyor. Türkiye ve Kürdistan'da analar çocuklarına süt alamadıkları için çocukları açlıktan ölüyor. Oysa burjuva sınıfa mensup olanlar, 300 litre sütle güzellik banyosu yapıyor, aksırana, tıksırana kadar yiyorlar...

Öncü militan işçiler,

Emekle sermayenin uzlaşmaz çelişkisi öyle bir düzeye yükseldi ki, artık tüm dünyada küresel iç savaş yaşanıyor. Açlığın, işsizliğin ve yaşamdan kovulanların sayısı milyarlarla ölçülürken, bazıları "bayram"dan, "barış"tan söz edebiliyor. Onlar ya sınıf savaşının doğasını bilmiyorlar ya da bizi ahmak sanıyorlar...

Öncü militan işçiler,

En küçük ekonomik, demokratik istemimiz, Kürt ulusuna özgürlük talebimiz, "bir çakıtaşı bile vermeyiz"le, "topyekün savaş" sloganıyla karşılanıyor. "Barış"ın, "bayram"ın kazanılması, sınıfsız, sömürsüz bir toplum için savaşmaktan geçiyor.

İşte bu nedenle, öncü militan işçiler, bu 1 Mayıs'ta komitelerde, konseylere örgütlenerek, 1 Mayıs Aslanı'na, TAK-SİM'e hazırlanıyor. Çünkü Taksim, devrimdir, özgürlüktür. Genç militan öncü işçiler, yüzünü devrime ve özgürlüğe, kızıl meydana çevirmelidir.

Öncü militan işçiler,

Sizleri burjuva sendikacıların arkasına takarak, burjuva sınırlar içinde güçten takatten düşürmek isteyenler, sosyal reformistler, oportünistlerdir; burjuva işbirlikçilerdir. Onların önüne korku duvarları örmelerine izin vermeyin. Burjuva yasalığa, burjuva köleliğe boyun bükmeyin; çünkü korku köleliğin dostu, özgürlüğün en büyük düşmanıdır. Siz, cesaret, cesaret ve daha fazla cesaret şiarıyla en öne, en ileri atılın. Çünkü, devrim ve özgürlük, barış ve bayram, savaşan işçilerin eseri olacaktır.

Bir devrimi, sadece işçi sınıfı sonuna kadar tutarlı bir biçimde sürdürebilir; sadece işçi sınıfı kendisiyle birlikte tüm toplumu kurtuluşa götürebilir. Kurtuluşun yolu devrimden, devrimin yolu Leninist Parti'den geçiyor. Ve Leninist Parti, tüm işçi ve emekçi gençliği 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na, Taksime, devrime, özgürleşmeye çağırıyor...

YAŞASIN 1 MAYIS!

**1 MAYIS'TA 1 MAYIS ALANI'NA TAKSİM'E!
YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ MÜCADELE BİRLİĞİ!
YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!**

*Y.E. Mücadele Birliği Dergisi'nin 1 Mayıs'a ilişkin çıkartmış olduğu özel sayıdır.

GAZİ'DEN 1 MAYIS ALANI'NA ÇAĞRI

Merhaba Mücadele Birliği Okurları,

Devrimci İşçi Komiteleri'nin Gazi Mahallesi'nde hazırladığı "Emekçiler, Genç İşçiler, İşçiler, İşsizler Sorunlarını Tartışıyor, Çözüm Arıyorlar, Sesimizi Yükseltelim" adı altında 2 Nisan'da yaptığımız etkinliği, 3 Nisan 2005 Pazar günü, Gazi halısıyla birlikte değerlendirdik. Duyurularını 28 Mart'ta başlayarak, emekçi halka ulaştırabilmek için, kiraathanelere, İETT duvarlarına vb yerlere astığımız etkinlik, 65 kişinin katılımıyla Gazi Ayışığı Ekin Sanat Merkezi'nde yapılmıştı. Konuşmacı Yılmaz EKŞİ'nin işçi sınıfının üye oldukları sendikalarda yaşadıkları sorunları dile getirdiği etkinlikte, işçi sınıfının sendikalarda kendilerinin oluşturduğu işçi komitelerinde mücadeleyi büyütürken sonuç alabileceklerini vurgulandı.

Konuşmaya katılan işçilerin bir çoğu, sendikacı değillerdi ama bilgileri olduğu için konuşmaya büyük katılım sağlandı. Ko-

nuşmadan önce, Gazi Ayışığı Ekin Sanat Merkezi bir şiir dinletisi sundu. Bu dinleti, büyük bir ilgiyle dinlendi.

Konuşmanın ikinci bölümünde 1 Mayıs'la ilgili konuşma yer aldı. Konuşmacı Yılmaz EKŞİ'nin ilk katıldığı 1 Mayıs'ı anlatması hoş bir ortam yarattı. Bir işçinin asgari bir bilinç aldığı, kendi hakları ve kendi sınıfı için mücadeleye atılabilemesinin mümkün olabileceği açıkça ortaya çıkıyordu. 1977 1 Mayıs'ı anlatılırken, emekçi halkımızın biriken öfkesini fark ettik. Ve konuşmaya katılan Gazi işçileri, Taksim'e çıkmanın onur, işçi sınıfının tarihsel zorunluluğu olduğunu dile getirdiler. Konuşmalarda 1 Mayıs'ın İşçi Bayramı değil, mücadele ve savaş günü olduğu vurgulandı.

Ve bizler de tekrar, Taksim'e çıkmanın onur olduğunu söylüyoruz, işçi sınıfının mücadele birliğini sağlamak için, bütün işçileri Taksim Meydanı'na çağırıyoruz. Taksim Meydanı'nda katledilen 34 işçinin kanıyla kızışmış bayraklarımızı Taksim'de dalgalandıracacağız.

YAŞASIN 1 MAYIS!

1 MAYIS'TA 1 MAYIS ALANI'NA TAKSİM'E!

Gazi DİK

KIRGIZİSTAN: BİR DÖNEMİN SONU MU?

İlk adım Yugoslavya'da atıldı. Koso-va savaşının peşinden, ciddi bir hazırlık ve emperyalist askeri-mali-tekniik yardım eşliğinde Miloseviç devrildi. Yugoslavya'daki dramatik gelişmeleri Sovyet coğrafyasındaki parodiler izledi. Burjuva basında bile alay konusu olan, inandırıcılıktan uzak, bir dizi ucube darbeler gerçekleştirmeye başladı. Gürcistan, Acarya, Abhazy, Ukrayna, Moldova...

Bu parodinin son durağı, Akayev'in dört milyonluk Kırgızistan'ı oldu. On-onbeş bin kişinin yürüyüşü, çeşitli kuruluşları işgal, Akayev iktidarını devirmek için yeterli oldu. Darbeyi yapanlar, "seçimlere hile karıştığı" bilinen söylemiyle yola çıkmışlardı. Ama kendi elleriyle bu "hileli seçim"de kazanan vekilleri parlamentoya kendileri taşıdılar. Hiçbiri ne olduğunu, neden darbe yaptıklarını anlayamaz hale gelmişti. Sadece Akayev istifa etmiş, ama her şey yerli yerinde kalmıştı. Tabii bu arada çok ciddi boyutlarda yağmalama olayları oldu.

Olayların ilk günlerinde burjuva basın, biraz da sınıf içgüdüsüyle "muhalefet" denen çapulcuları ayakta alkışlıyor, işin arkasında Washington'ın silüetini gördükleri için sevinç naralarını tutamıyordu.

Öte yandan, bir avuç çapulcunun, parayla kiralanmış sözde "muhalefetin" böyle sine kolay iktidar devirmesinin sırrı neydi? Bu karşı-devrimler, Yugoslavya hariç, her biri azılı karşı-devrimci iktidarlardan bulunduğu ülkelerde gerçekleşti. Devrilenler, SSCB'nin yasadışı bir şekilde dağıtılmasının suç ortakları olan, anti-komünist yöneticiler değil miydi?

Tüm bu darbelerin tek merkezli bir planlama ile gerçekleştiği biliniyor. Darbeler adeta birbirlerinin fotokopisi. ABD patentli darbeler bunlar. Rusya'nın kuşatılması stratejisine, bir de Çin'in kuşatılması, Şanghay İşbirliği Örgütü'nün altının oyulması... eklenmiş durumda. Peki ABD bu ülkelerde nasıl böylesine kolay sonuç alabiliyor?

Bu sorunun yanıtı gerçekleşen darbelerin ortak özelliklerinde gizli.

Birinci adım, "muhalefet" denen, çoğunluğu emperyalistler tarafından bizzat **satın alınan** kesimleri birleştirmek. Bu, emperyalistlerin Yugoslavya deneyiminden çıkardıkları bir sonuç. Zira Yugoslavya'da "muhalefet" girdiği tüm seçimleri kaybetmiş, Miloseviç tarafından yenilgiye uğratılmıştı. O dönemin ABD'li yöneticileri bu gerçeği açıktan teslim etmişler ve en önemli

adımın "muhalefeti birleştirmek" olduğunu belirtmişlerdi.

İkinci adım, seçimlerden önce "seçimlerde hile olacak" kampanyası. Bu yolla geniş bir kamuoyu yaratılmaya çalışılıyor.

Bu arada, tek merkezde toplanan çapulcular, bizzat emperyalistlerin direktifleriyle "kitle çalışmalarına" başlıyorlar. Tabii bu arada milyonlarca dolarla besleniyorlar. Bu mali destek, teknolojik destekle güçlendiriliyor. Radyo yayınları, televizyon desteği, basın desteği...

Seçimlerden hemen sonra, daha sonuçlar beklenmeksizin "hile yapıldı" söylemiyle, "kiralık kitle"nin hareketi geçirilmesi, protesto gösterileri... Bu aşamada gösteriler barışçıldır. Şiddetten özenle kaçınılır. Bu yolla iktidarın zor kullanmasının önü alınmak istenir. Çünkü gösteriler emperyalist merkezler tarafından açıktan desteklenmekte, iktidarlar üzerinde baskı kurulmakta.

Üçüncü adım, gösterilerin belli bir yaygınlık ve doygunluğa ulaşmasından sonra başkente akın. İktidardakilerin istifası temelinde başkentte gösteriler düzenleme. İktidar kurumlarını kuşatma, baskın ve talan. Bu süre zarfında kısa süreli çatışmalar görülüyor.

Dördüncü adım, emperyalistlerin yoğun zor kullanılmaması baskıları.

İktidarlar, göstericilere karşı zor kullanmıyorlar. İki temel sebep var bunda. Birincisi konjonktürel durum. Emperyalist baskılara rağmen böyle bir uygulamayı göze alamıyorlar. İkincisi, söz konusu ülkelerde askeri kuvvetler, sosyalist dönemin yetiştirilme özelliklerini hala barındırıyorlar ve halka karşı zor kullanmamak gibi bir "zaafı" var. (Kuşkusuz bu gösteriler sosyalizm için olsa, bir devrimci çıkış olsa, emperyalistlerin desteğiyle iktidarlar, iç savaş ateşini yükseltmekten çekinmeyecekler. Ama ellerindeki genel askeri birliklerle bu işi yapabilmeleri çok zor. Daha ziyade Rus Omon birliklerine benzeyen özel birlikleri kullanacaklardır.)

Söz konusu ülkelerin bir başka temel özelliği daha var. Yugoslavya hariç tümü, köksüz, kitlelerden kopuk, belli bir kitle gücüne ve desteğine sahip olmayan iktidarlar tarafından yönetiliyor. Aslında bu durum, Rusya dahil hemen tüm Sovyet ülkeleri için geçerli. Anti-komünist, karşı-devrimci iktidarlar işbaşında. (Burada belki Tacikistan'ın

Rahmanov'unu ve Beyaz Rusya'nın Lukaşenko'sunu ayrı tutmak daha doğru olur.)

Sovyet döneminin birbirine bağımlı iktisadi şekillenışı, ülkelerin birbirinden ayrı bir ekonomi oluşturmalarını engelliyor. Haliyle pek çok işletme, bu ülkelerde atıl durumda. Çalıştırılmıyor. Üretim sürekli düşüyor. İşsizlik ve sefalet büyüyor. Kırgızistan'da nüfusun %50'si yoksulluk sınırının altında yaşıyordu. İktidarı destekleyen neredeyse kimse yok. Böylece bir avuç çapulcunun emperyalist destekli hareketi kolayca başarıya ulaştı.

Aksar Akayev'e gelince... O, 1998'de özel mülkiyete izin vermekle, Sovyet coğrafyasında bu "cesur" adımı atan ilk liderdi. Bu yönüyle emperyalistlerin en çok değer verdikleri liderlerden biriydi. Ama ülke içindeki köksüz konumu, emperyalist yönetimle bağdaşmayan tutumu (özellikle Şanghay İşbirliği Örgütü üyesi oluşu ve Rusya ve Çin ile olan yakın ilişkisi) ve Sovyet coğrafyasının bir türlü dünya kapitalizmine entegre olamayışı, ipinin çekilmesi için yetti.

Öte yandan, diğer Sovyet ülkelerinde olduğu gibi sonradan türeyen yeni-zenginlerin, anlaşılana ki, çıkarları batı emperyalistleri ile sıkı bir işbirliğinde yatıyor. Yani, bu ülkelerde değişimin iç dinamiği gittikçe güçleniyor. 89-91 karşı-devrimleriyle girilen süreç, sermaye cephesi açısından doğal sonucuna evriliyor. Sosyalizmin kazanımlarının hızla tahrip edilmesi yığınlardaki hoşnutsuzluğu artırırken, yeni-zenginlerin iktisadi çıkarları da emperyalist dünyayla birleşmeyi zorunlu kılıyor.

Yıkımın boyutları artıyor. Sovyet coğrafyasında köklü bir hesaplaşma için alan temizleniyor. Miadını dolduran karşı-devrimci iktidarlar şimdi alaşağı ediliyorlar. Tarihin ironisine bakın ki, bugün devrilenler, dün emperyalizmle birlikte proleter iktidarını yıkarak tarihe karşı suç işlemiş olanlardır. Proletaryanın, yıkılıp giden bu iktidarlar için dönecek tek damla gözyaşı yoktur. Yeni gelenleri alaşağı etmekse proletaryanın görevi olacaktır.

GENEL SİLAHLANMA İHTİYACI

Bayrak kampanyasında olduğu gibi, bu tür şovenist histerilerin, kendileri için ne anlama geldiğini, ezilen halklar ve emekçiler çok iyi bilirler. Geçmişteki Maraş, Çorum ve de Sivas katliamları, tüm bu ezilen kesimlerde yalnızca dehşet duygusu yaratmadı, aynı zamanda kendilerini korumak için silahlanmanın, devrimci grup ve partilerin arkasında saf tutmanın da önünü açtı. Son yaşanan olaylar ve karşı-devrimcilerin bu gözü dönmüş halleri, ezilenlere tarihlerinden aldıkları bu değerli dersleri yeniden hatırlatacaktır. Gözü dönmüş bir karşı-devrim karşısında, değil barış ve uzlaşma çağrıları yapmak, aman dilemenin bile kar etmeyeceğini, katliamı yaşamış olanlar iyi bilirler. Bu yüzden, kendilerine bırakılan tek seçeneğe, genel silahlanma ve diğer koruyucu tedbirleri alma yoluna gireceklerdir. “Genel Silahlanma” çağrısı, günümüzün acil ihtiyacıdır.

Tekelci burjuvaziye ne denli aciz, sağlıklı düşünemeyecek kadar hasta ve panik içinde olduğunu, Mersin’deki Newroz kutlamaları sonrası estirdiği şoven fırtınayla, bir kez daha gösterdi. Genelkurmay, son yılların en sert, kanlı ve en tehditkar bildirisini, elindeki bayrağı yere atan 12 ve 14 yaşında iki çocuğa karşı çıkardı. Vatan gazetesi, durumun vehametini şu başlıkla özetliyordu aslında: “İki velet-Bir millet”. Fakat, durumun akıl dışılığına tezat, denge-siz bir kafa yapısının ürünü olduğu apaçık bu bildiri, karşı-devrimin bütün çapulcu tayfasını ve onların peşine takılıp şovenizmle zehirlenmiş bir kesimi kıskırtmaya yetti.

Karşı-devrimin bu sefil tayfası, uzunca bir süredir devrimin sokaklarda güç kazanmasını hınçla izliyor, emekçi sınıflar arasındaki devrimci kaynaşmanın sıcaklığıyla bunahyorlardı. Bir yandan devrimin yükselen baskısı, diğer yandan AB sürecine kilitlenen burjuvaların onları öksüz bir çocuk gibi sahipsiz bırakması, bu sefil tayfayı a-şağılık bir öfke, tatmin edilmemiş bir saldırganlık duygusuyla dolduruyordu. Devletin en üst organından, iktidarın en önemli organından, Genelkurmay’dan gelen açıklama, karşı-devrimin hücum borusu oldu.

Bayrak mitinglerine katılım sağlamak için valiliklerde tüm burjuva partiler özel toplantılar yaptılar, bir çok ilde resmi daireler tatil edildi ve bir çok memur, asker, öğrenci, veliler, adeta silah zoruyla alanlara sürüldü. Tıpkı McCarthy dönemi ABD’si gibi, Türkiye’nin dört bir yanında adeta bir “cadı avı” başlatıldı; otomobiline bayrak asmayanlara trafik cezaları kesildi; bir komşusunu, üzerinde bayrak resmi bulunan gazeteyi çöpe atarken gördüğü için şikayet edip tutuklananlar oldu. Böylece şovenizmin, ne denli akla ziyan bir hastalık olduğu, daha açık görülmüş oldu.

Bu manzaraya bakıp, burjuvazinin, toplumun geniş kesimlerini istediği gibi kullanıp yönlendirebilecek gücü hala koru-

duğunu düşünenler çıkacaktır. Böyle bir düşüncenin temel yanılgısı, toplumda uzun yıllardır süren iç savaşın, iki zıt kutupta insanları toplamış olduğunu hesaba katmamasıdır. Devrim ve karşı-devrim kutuplaşmaları dışında, halen daha safını belirlememiş milyonlar da var. Ama burjuvazi, yalnızca karşı-devrim kutbunda toplanmış olanlar üzerinde bir yönlendiriciliğe sahip. Kimileri için iç savaş, her köşeden silahların patladığı bir dönemdir. Oysa, en kapsamlı silahlı çatışmaların yaşandığı 92-93 yıllarında bile görülmeyen, çok keskin bir toplumsal çatışma çıktı ortaya. İç savaşın temelini, silahların patirtisinde, kılıçların şakırtısında değil, ekonomik-siyasi sorunların derinliğinde ve sürekliliğinde aramak gerek.

6 Mart Beyazıt eyleminin burjuva ce-nahta yarattığı siyasi krizin artçı sancıları henüz dinmemişken, bu kez Newroz’un görkemli kalabalıkları burjuvaziye korkuttu; bu büyük gücün kendileri için ne yakıcı bir tehdit olduğunu iliklerine kadar hissettiler. Son bir yıldır, özlemlerini yine serhildanlarla dile getiren ve sokakları ısıtan Kürt halkı, milyonlar halinde kutladı Newroz’u. Şimdi yaşanan bayrak histerisi, 6 Mart ve Newroz’a karşı, düzenin ölümcül refleksidir. Öyleyse şunu rahatlıkla söyleyebiliriz: karşı-devrimi kıskırtan, devletin şu ya da bu düzeydeki tehditkar açıklamaları değil, devrimin bizzat kendisidir. Devrim, kendisiyle birlikte bir karşı-devrimi örgütleyerek ilerleyebilir. Devrim sokaklara indikçe, burjuvazi de her sorunun çözümünü sokakların şiddetine terk ediyor. Çünkü artık, sokakların şiddeti dışında tüm siyasi yollar tıkanmıştır. Hem uluslararası düzeyde, hem de bu topraklardaki devrimci gelişmeler, önce parlamenter kurumları felç etti, sonra hükümetle devletin diğer organları arasında derin çatlaklar oluşturdu. Bu çatışmanın doğurduğu iktidar boşluğunu ise, sokakların inisiyatifi kim elinde tutuyorsa, o dolduracaktır. Bayrak, kapanın

elinde kalacaktır.

Tam da böylesi bir dönemde hazırlıkları devam eden proletaryanın kapitalizme karşı savaş günü 1 Mayıs büyük önem taşıyor. Proletarya 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlayarak bu saldırılara karşılık vermelidir. Sosyal reformistlerin "toplumsal barış" çığırkanlığına karşı özellikle sınıf bilinçli devrimci öncü işçilere büyük görev düşüyor. İç savaşın proletarya tarafından kazanılmasının önündeki en büyük engellerden biri de burjuva sendikacılar ve burjuva sendikalarıdır. Sınıf bilinçli devrimci işçiler Taksim'e çıkarak burjuvazinin oyunlarını boşa çıkarmalıdır; şimdi şovenizmin kışkırtılmaya, proletaryanın örgütsüzleştirilerek burjuva sendikacıların ve reformistlerin peşine takılmaya çalışıldığı bu dönemde proletaryanın devrimci öncüleriyle birlikte Taksim'e çıkması, burjuvazinin devrime karşı tüm hazırlıklarını boşa çıkaracak bir gelişme olacaktır. Bayrak histerisiyle yaratılmak istenen şovenist rüzgar, Taksim'de dalgalanacak proletaryanın kızıl bayraklarıyla tersine çevrilmelidir. Devrimin önüne dikilmek ve yarın bir gün girişilebilecek olası bir dış savaşta kullanılmak üzere kışkırtılan "ulusal gurur", sınıf mücadelesinin yükseltilmesiyle yerini devrimci iç savaşın kazanılması için mücadeleye bırakmalıdır.

Harp Olmuş Kalede Bayrak Nöbeti

Karşı-devrim için "bayrak", savunmanın son mevzisiydi. Savundukları kale, devrimin binlerce top mermisiyle delik deşik haldeyken, onlar "biz hala direniyoruz" diyebilmenin sembolüne sarılıyorlar. En acımasız ve kanlı meydan savaşlarında da böyle değil midir? Bir ordu, ona savaş çoktan kaybettiren kayıplarına rağmen, ancak teslim anında bayrağını indirir. O ana dek, bayrak nöbeti tutulur.

Onyıllar boyunca emperyalizmin ve işbirlikçi tekelcilerin katiller sürüsü hizmetini gören faşist partiler, şimdilerde Amerikan karşıtı gösterilerle kendilerine toplumsal bir dayanak yaratmaya çalışıyorlardı. Onlar için hem dramatik, hem de riskli bir durum. Çünkü, kendilerine en büyük mali ve siyasi desteği sunan emperyalist efendilerini kızdırmak, onları bir anda Genç Parti'nin perişan durumu gibi bir sona mahkum edebilirdi. Bu sıkışmışlığın farkına varan Devlet Bahçeli, bir süredir partisine "ölü taklidir" yaptırıyor, mitingleri arda ardına iptal ediyordu. Karşı-devrimin katiller sürüsü partileri, işte böyle içten içe bir bunalım yaşarken, yaratılan bayrak krizi, onların imdadına yetişti. Kalenin gediklerini unutup, bayrak nöbetine koştular.

Oysa, karşı-devrimin kalesindeki büyük gedikler, bayraklarla kapanmaz. Bu-

gün bayrak histerisinde bir araya gelenler, yarın farklı siyasi konularda, kavgalarına kaldıkları yerden devam edecekler. Burjuvazinin, adeta bir iktidar boşluğu yaratan bu keskin kavgası, Mersin'deki bayrak olayından neden ancak 48 saat sonra ilk tepkiyi verebildiğini de açıklar.

Bayrak kampanyalarına rağmen burjuva cepheyi bir iktidar boşluğuna iten kavganın keskinliğini göstermek için, dikkat çekici bir olayı aktarmak yeterli olur: TÜSİAD'ın sözcülüğünü yaptığı su götürmez olan Ertuğrul Özkök, 22 Mart tarihinde yayımlanan köşe yazısında Genelkurmayı adeta yerden yere vuruyor; Genel Kurmay Başkanı Hilmi Özkök'e "*Samimiyeti hakkında şüphemiz doğacak*" demekle kalmıyor, "*karakter terkinde zerresi yoktur*" sözleriyle Yaşar Büyükanıt'a saldırıyor. Hızını alamıyor ve onlara, "*susun*" çağrısı yapıyor. TSK, en büyük tekellerin bu arsız sözcüsünün "*susun*" öğütüne uymak yerine, vıcık vıcık bir şovenizmle zehirlenmiş karşı devrim cephesinin esas hamisinin kendisi olduğunu hatırlatırcasına, o tehdit dolu bildiriye yayımlıyor. Ertesi gün, Ertuğrul Özkök, yılışık üslubunun tüm ustalığıyla şunu yazmak zorunda kalıyor: "*İyi ki bir ordumuz var*" Bayrak nöbetinin borazan sesleri biraz dindiğinde, burjuvazinin birbirine salladığı kılıçların şakırtıları daha iyi duyulacaktır.

Ok Yaydan Çıkmıştır

Burjuvazi bir süredir, AB beklentileriyle devrim cephesini desteksiz bırakıp uyturma, karşı-devrim cephesinin ise ipini sıkı tutma taktiği izliyordu. Oysa, olayların gücü, burjuvazinin bu taktiğini boşa çıkardı. Gerçekte, ne devrim cephesi uyudu, ne de karşı-devrim cephesi. Her iki zıt kutup, yaşanan her olaydan, kendine ait birikimi aldı. Şimdi bu birikim, kendi iç kavgasıyla güçten düşmüş burjuvazinin kontrolde zorlanacağı bir harekete dönüşüyor. Uzun süredir sahipsiz bir köpek gibi bir kenarda bekletilen sivil ve resmi faşist güçler, bayrak histerisinden aldıkları gazla, şimdi daha ileri gidiyorlar. Bildiri dağıtan, eylem yapan devrimcilere saldırmaları bunu gösteriyor. Ok yaydan çıkmıştır.

En son Gazi Mahallesi'nde bir devrimci sivil faşistlerin bıçaklı saldırısı sonucu yaşamını kaybetti. Sivil faşistler bu olayı protesto eden insanları üzerine ateş açtılar ve iki kişi yaralandı. Faşizm, devrime ve devrimcilere karşı kitle tabanını harekete geçirdi. Bu tabanın o kadar geniş olmadığı biliniyor. Örgütlü ve kitlesel şiddetle hemen sindirilmesi mümkündür. Gazi Mahallesinde yaşanan gelişmeler iç savaşın giderek sertleştiğini açık işaretidir.

Bayrak histerisiyle palazlanıp başı dö-

nen karşı-devrimin bu ileri adımları, içinde çok ciddiye alınması gereken tehditleri barındırıyor. Olayların nerelere varacağını anlamak için, artık çocukların da hedef tahtasına oturtulduğunu kavramak gerekiyor. 12 yaşında bir çocuk, Uğur Kaymaz katledildiğinde, toplumun bütün kesimlerinden tepkiler yükselmişti. Şimdi, yine aynı yaşlarda çocuklar, Mersin'de bayrak olayının faileri olarak gösterilmek suretiyle, çocukların katline fetva çıkartılıyor. Mersin'de binlerce faşist, bir liseyi basmaya kalkıyor; aynı günlerde İzmir'de gözaltına alınan çocuklar, arsız işkencelere uğruyor. Bunun anlamı şudur; karşı-devrim, Maraş türü bir katliama hazırlanıyor. Gözü dönmüş aynı faşist güçler, Maraş'ta kundaktaki çocukların kafalarını duvarlara çarpa çarpa katliam yapmışlardı. Bir toplu katliam, ancak, çocuklar önünde bile inşafa gelmeyen bir gözü dönmüşlükle gerçekleştirilebilir.

Aylar önce, Abdullah Öcalan, iç savaşın bu kaçınılmaz gidişine dair: "şimdi kentler boşaltılacak" diyordu. Ve bu gidişi önlemek için uzlaşma, barış ve silah bırakmayı öneriyordu. Gerçekten de, Mersin, İzmir, Manisa gibi Kürt halkının getto tipi kendi mahallelerinde oturduğu büyük kentlerde, bu halkı sürgün etmek ve devrimi sindirmek için, çocukları da hedef alan gözü dönmüş bir katliam için, uygun zeminler aranıyor ve bayrak histerisi şimdi bu zemini yaratmıştır. Bu ciddi tehdidi, barış ve uzlaşma, silahsızlanma önerileriyle boşa çıkarmak mümkün mü? Ne yazık ki mümkün değil. Bu nedenle, tüm emekçilerin ve devrim cephesinin, toplu katliamlara varacak büyük çatışmalar için tüm hazırlıklarını şimdiden yapmaları gerekiyor.

Bayrak kampanyasında olduğu gibi, bu tür şovenist histerilerin, kendileri için ne anlama geldiğini, ezilen halklar ve emekçiler çok iyi bilirler. Geçmişteki Maraş, Çorum ve de Sivas katliamları, tüm bu ezilen kesimlerde yalnızca dehşet duygusu yaratmadı, aynı zamanda kendilerini korumak için silahlanmanın, devrimci grup ve partilerin arkasında saf tutmanın da önünü açtı. Son yaşanan olaylar ve karşı-devrimcilerin bu gözü dönmüş halleri, ezilenlere tarihlerinden aldıkları bu değerli dersleri yeniden hatırlatacaktır. Gözü dönmüş bir karşı-devrim karşısında, değil barış ve uzlaşma çağrıları yapmak, aman dilemenin bile kar etmeyeceğini, katliamı yaşamış olanlar iyi bilirler. Bu yüzden, kendilerine bırakılan tek seçeneğe, genel silahlanma ve diğer koruyucu tedbirleri alma yoluna gireceklerdir. "Genel Silahlanma" çağrısı, günümüzün acil ihtiyacıdır.

Ölüm Orucu SÜRÜYOR!

“Unutulmaması ve Yaşatılması Gerek Bir İnsan”

19 Aralık zindan katliamlarından önce Süresiz Açlık Grevine giren ve katliamdan sonra eylemin 30. gününde Ölüm Orucuna çeviren Sibel Sürücü, eyleminin 124. gününde yani 22 Nisan 2001 tarihinde ölümsüzleşmişti. Türkiye Komünist Emek Partisi/Leninist-13 Mart Genç Komünistler Birliği Merkez Komite üyesi olan Sibel Sürücü yoldaşları tarafından her yıl İkitelli sokaklarında İkitelli halkıyla birlikte anılıyor. Bizler Y.E.Mücadele Birliği dergisi olarak Sibel Sürücü'nün ailesi arkadaşları, yoldaşları ve onu tanıyan esnaflarla röportaj gerçekleştirdik. Bizlere Sibel'i anlattılar.

Sibel Sürücü ile ilk kez bulunduğu zindanda görüşen bir yoldaş: *Sibel Sürücü'ü ben Ümraniye cezaevine gidip gelirken tanıdım. Zuhâl, Serbülent, annesi Sakine ve babası Sakin Sürücü'ü daha sonra tanıdım. İsmi çok duyuyordum. Çok farklı bir özelliği vardı; beş kişilik bir ailenin en büyük çocuğuydu. Deyim yerindeyse, O bütün yaşamıyla aileyi peşinden devrim mücadelesine, sosyalizm mücadelesine sürükledi. Ben Sibel Sürücü'ü en sıcak “yoldaş” deyişi, ile hatırlıyorum; herkesten çok farklı, narin bir “yoldaş” deyişi vardı. Deyim yerindeyse küçük bir kara balıktı O. Ve büyük hedefler için büyük denizlere açıldı ve bu büyük denizlerde kaybettik O'nu. Ama o devrim dünyasında ve özgürlük dünyasında sonsuza kadar yaşayacak olan bir partizan. Ben O yoldaştan bahsederken çok fazla etkileniyorum, duygulanıyorum. Çünkü yoldaş ben kendi ellerimle toprağım derinliklerine koydum. O sakın, temiz, yalın, duru akan bir ırmak gibiydi. Öyle de akıp gitti zaten. Küçük bedenine, kısa yaşamına koca bir devrimi sığdırdı. O hepimizin önüne geçti. O bizim deniz fenerimiz oldu. Bilimle ve teknikle de yakından ilgilenen biriydi. Cezaevinde o koşullarda bir radyo vericisi yapmaya çalıştığını sonradan öğrendim. Ve bunu yapamadan ölümsüzleşmek O'nu da çok üzümüştür diye düşünüyorum. Diyeceğim son söz; o küçük beden büyük bir devrim yarattı ve bizim onun gösterdiği yoldan ilerliyoruz.*

Sibel Sürücü'nün okul arkadaşı ve aynı zamanda kavga yoldaş: *Sibel yoldaş, sadece yoldaşlarına karşı değil, düşman hari-*

cinde herkese karşı çok mütevaziydi, kimseyi üzmez, kırmaz, çok dikkatli olurdu. Küçük burjuva kültüre karşı, proleter kültürü gerçekten benimsemiş, onu içselleştirmişti, proleter kültürle kuşanmıştı. 96 Ölüm Orucu sürecinde dışarıda çok az kişi kalmıştık. Operasyon üzerine operasyon yiyorduk. Ölüm Orucu'ndakilere destek amaçlı dışarıda bir şeyler yapmamız gerekiyordu. Sibel yoldaş bu noktada hepimizden ataktı, pratik düşünüyordu. Günlerce uyumuyor, yemiyor, içmiyor

pratik faaliyet içerisine gidiyordu. Yoldaşa soruyorduk ‘yoldaş acıkmadın mı?’ diye bize cevaben “yoldaşlar içerde Ölüm Orucundayken sanki ben de Ölüm Orucundaymışım gibi hissediyorum, yoldaşlar içerde açken ben de açlığımı unutuyorum” demişti. O, Marksist-Leninist ideolojisiyle bütünleşmişti, et ve tırnak gibiydi. Sibel yoldaşın bir özelliği de sıcak esprileriydi: Ortaokula giderken “ya Sibel neden bu başbakanların kafaları hep kel oluyor” diye bir soru sormuştum, bana cevap olarak “emperyalist ülkelerde moda da ondan” demişti. Çok kitap okurdu, doymazdı kitaba. Son olarak diyeceğim yoldaşı örnek almamız, O'nun gibi olmamız.

Sibel Sürücü'nün annesi, aynı zamanda yoldaşı olan Sakine Sürücü anamı ise: *Sibel deyince aklıma o kadar çok şey geliyor ki. Onu anlatmak gerçekten çok zor. Sibel'in amacı güzel bir gelecek, güzel, mutlu bir yaşamdı. Onun amacı tamamıyla insanlar içindi, insanların çıkarınaydı. Sürekli hareket halindeydi. İkitelli'de bulunan Müzikhol gibi geri yerleri kapatmak için mücadele ediyordu. Halkla arası çok iyiydi. Beni sürekli insanlarla tanıştıyordu, analarla tanıştıyordu. Beni örgütlemeye çalışıyordu. Bir gün para verdim elektrik faturasını yatırsın diye o dönemlerde de cezaevlerinde tutsaklar açlık grevine giriyorlardı, Ankara'da da anneler açlık grevine giriyorlardı. Sibel'e verdiğim parayı Ankara'ya analara gönderdiğini öğrendim. Sordum neden gönderdin diye. Bana dedi ki “anne cezaevlerinde insanlar kötü şartlarda yaşarken, öldürürken, anneler açlık grevine giderken elektrik faturası yatırmanın zamanı mı?”. O zaman bana “anne benim için hiçbir şey alma” dedi. Kendisi için ailesi için hiçbir şey istemiyordu. Ne yapıyorsa halkı için, devrim için yapıyordu. “Devrimden sonra da köy köy dolaşıp öğretmenlik yapacağım” diyordu. Ben onunla gurur duyuyorum.*

İkitelli'de bir esnaf: *Saygı duyulması, unutulmaması, yaşatılması gereken bir insan. Onunla sohbetimiz pek olmadı, bire bir görüşmemiz olmadı. Ama etkileyici bir insandı. Verdiği mücadeleye saygı duyuyorum. Sibel'in bulunduğu ortamda pek bulunmadım ama dediğim gibi unutulmaması ve yaşatılması gereken bir insan.*

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR

Sevgi Erdoğan Ölüm Orucu ekibinden Fehim Horasan ve M. İnan Işık eylemlerini sürdürüyorlar. M. İnan Işık Kırıklar zindanından yaklaşık 2 ay önce hastaneye kaldırıldı. Her iki savaşçı da bu büyük yürüyüşü kararlı adımlarla zafere taşımak için 263 gündür açlığa ve tüm baskılara göğüs geriyorlar.

ZİNDANLARI YIKACAK ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ

KARŞI-DEVİRİMİN YOĞUNLAŞAN SALDIRILARI

Son dönemde burjuvazi devrime karşı saldırılarını yoğunlaştırıyor. Sınıflar mücadelesi açısından çok sert gerçeği daha şimdiden belli olan önümüzdeki sürece hazırlanıyor ve iç savaşın büyük çatışmalarının provasını yapıyor.

Newroz sonrası yaratılan bayrak histerisi, çöküşü gittikçe yaklaşan burjuvazinin nelerden medet umduğunu göstermesi açısından öğreticidir. Burjuvazi, ezilen ve sömürülen, tekelci kapitalizm tarafından her gün yıkıma uğratılan ve bu nedenle sisteme karşı içinde büyük bir öfkeyi her gün her an büyüten yığınları, “ulusal gurur” demagojisiyle avutmaya, dikkatlerini başka yöne kanalize ederek öfkelerini boşaltmaya çalışıyor.

Faşizm, işçi sınıfı ve emekçi halka ve onun devrimci öncülerine karşı kitle tabanını harekete geçirmiş durumda. Genelkurmay ve polis tarafından desteklenen faşist güruhların devrim güçlerine saldırısı devam edecek, başka yerlerde başka şekillerde ortaya çıkacaktır. Faşist devlet, tekelci sermayeye soluk borusu açabilmek için sınırlı olan kitle tabanını kullanarak yeni bir şovenist dalga yaratabilmenin peşindedir. Bu şovenist dalgayı olası bir dış savaş durumunda kullanmayı he-

sap ettiklerini de unutmamak gerekiyor.

Mersin’de “bayrak yakma” provokasyonu ile başlatılan daha sonra Trabzon’da bildiri dağıtanlara, İstiklal Caddesi’nde basın açıklaması yapmak isteyenlere saldırıyla devam eden ve en son her ne kadar ilk bakışta bu olayla ilgisi yok gibi görünse de Gazi Mahallesi’nde bir gencin bıçaklanarak öldürülmesiyle bir üst boyuta sıçratılan olaylar, bir süredir tekelci sermaye tarafından kızakta bekletilen sivil faşistlerin devrime ve devrimcilere karşı harekete geçirildiğini gösteriyor. Bizler biliyoruz ki, her devrim karşısında bir karşı-devrim cephesi örgütleyerek gelişir. Devrimin gelişimi, işçi ve emekçi eylemlerinde yaşanan yükseliş burjuvaziyi böyle panik halde davranmaya itiyor.

Ancak bu çabaları da fayda vermeyecek. Faşizm, anladığı tek dille örgütlü ve kitlesel şiddetle dağıtılacaktır.

Devrim ve iktidar için mücadele edenleri hiçbir güç yolumdan alıkoymayacaktır.

Mücadele Birliği Platformu

İŞÇİLER, EMEKÇİLER

Devrimci Kamuoyu;

Burjuvazi “ulusal gurur” duygularını kaşıyarak Irak’ta ABD askerleri tarafından yok olan ulusal duyguları canlandırmak, ulusal onur demagojisi ile sınıfsal çıkarlarını korumak ve egemenliğini sürdürmek istiyor.

Sermaye sınıfı Türk-İslam sentezine dayanarak emekçi kitleleri en geri ve kapitalizm tarafından en çok bunaltılan ve yaşamdan bezdirilen kesimlerini ırkçı-şoven ve faşist propagandalarla harekete geçirilerek karşı-devrim cephesini güçlendiriyor. 21 Mart’ta Newroz’da Kürt ulusal demokratik güçlerine karşı tezgahlanan oyun bugün TAYAD’a yarın başka toplumsal güçlere karşı kullanılacaktır.

İşçiler, emekçiler, uyanık davranmalı tezgahlanan oyuna gelmeden “ulusal gurur” demagojilerine kapılmadan sınıfsal kurtuluşları için mücadeleyi yükseltmelidir. Ulusal sorunu da çözecek olan sınıfsal kurtuluş mücadelesidir. İşçiler komite ve konseylerde örgütlenerek birleşik devrim için birleşik işçi cephesini örgütlemelidir.

YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ

DİK
(Devrimci İşçi Komiteleri)

BASINA VE KAMUOYUNA

Trabzon’da TAYAD’lılara zindanlarla ilgili bildiri dağıtımını yaptıkları sırada saldıran sivil faşistler, devrimcilere karşı saldırılarını sürdürüyorlar.

Tekelci sermaye, devrime karşı faşizmin kitle tabanını harekete geçirmiş durumda.

Dün akşam Gazi Mahallesi’nde sivil faşistler, Temel Haklar Ve Özgürlükler Derneği üyesi Esat Atmaca’yı katlettiler. Saldırımı kınamak için yürüyüş yapan kitlenin de üzerine ateş açan sivil faşistler, iki kişiyi yaraladılar.

Faşizm, halka düşmandır. Burjuvazi, devrimi engellemek için halka saldırıyor.

Zindanlarda çocuklarımızı katledenlerle, dışarıda devrimcilere saldıranlar aynı mayadandır

Faşizmin anladığı tek dil, örgütlü ve kitlesel şiddettir. Saldırıları karşı, tüm işçileri ve emekçileri devrimin safında birleşmeye çağırıyoruz.

DEVİRİM SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!

DETAK
(Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri)

İLERİ DERİ İŞÇİLERİ YALNIZ DEĞİLDİR!

Patronların acıması yok! Ezenin de, ezilenin de ırkı, rengi, milliyeti, memleketi yok! Üzerinde yaşadığımız topraklarda; yaşamdan dışlanan ilk işçiler değildi onlar. Üreten onlar, yaşama hayat veren, yön veren, alınterlerini akıtan... Karşılığında ise; ezilen ve sömürülen, hakir görülen yine onlar! Kimisi Amasya'dan, kimisi Dersim'den, kimisi ise Tokat'tan İstanbul'a ekmek için, gelecekle için geldiler deri işçileri. Yaşam mücadelesi onları, Çorlu'da buluşturdu.

2-3 senedir İleri Deri İş AŞ'de, o zehrin içinde, hammadde olarak derinin kullanıldığı işte, asgari ücretle çalışıyorlardı. Sendika'ya üye olduklarını öğrenen patron Alibeyköy'deki fabrikasında çalışan işçilere yaptığı gibi; onları da işsiz bıraktı. 42 gündür 34 işçi; kimi çocuğuyla, kimi eşiyile soğuktan korunmak için yaptıkları derme çatma çadırını içersinde direnişteler. Biz, Mücadele Birliği Platformu olarak; direnen işçileri Çorlu'da ziyaret ettik. Yemekte olan çoğu işçi, bizim geldiğimiz haberini alınca hemen çadıra geldiler. Ve o nasırlı elleriyle bize sıcak bir çay hazırladılar. Çayımızı içerken, direnişte olan işçilerden İbrahim abi ile, sıcak ve koyu bir sohbet başladık.

YE Mücadele Birliği: Neden buradasınız? Bize son süreçte yaşadıklarınızı anlatır mısınız?

İbrahim: Sendikalı olduğumuzu öğrenen patron, sendikadan vazgeçmediğimiz için; bizi işten çıkarttı. 42 gündür buradayız. İçeride; 2 makinist, bir de içimizden çürük çıkan patronun uşaklığını yapan, şu anda fabrikada bekçilik yapan bir kişi ile birlikte, toplam 3 kişi var. Şu anda fabrikada üretim durmuş durumda. Bizim yerimize; 550 milyon maaş verip, yeni işçiler alacağız öğrendik. Fabrikaya gelen insanlara durumu anlatarak onları yaklaştırmıyoruz. Yıl başında, %30 zam yapacağız dediler, %10 zam verdiler. Hem de yıllık. Burada çalışma şartlarımız çok kötü. Organize Deri Sanayi'de tüm fabrikalarda çay paydosu varken, burada yoktur. Cumartesi günleri normal mecburi çalışmadır. Belediye Başkanı aracı olmaya çalıştı, patron kabul etmedi. Sendi-

ka yöneticilerimiz görüşme talebinde bulundu, bunu da kabul etmedi. Alibeyköy'deki makineleri buraya getirterek, oraya göstermelik kiralık tabelası astı. Orada 18 bayan arkadaşımız, burada 34 kişi direniştiyiz. Buradaki diğer patronların da yoğun baskısı var. Çünkü; biz bu mücadeleyi kazanırsak, onların fabrikalarında çalışan işçilerin de sendikal hak talebinde bulunacağını biliyorlar.

YE Mücadele Birliği: Bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsunuz?

İbrahim: Biz, eski işimize yeniden dönmek istiyoruz. Daha fazla üretmek, insanlığa daha çok fayda sağlamak istiyoruz. Bu organizede, 5-6 bin işçi çalışıyor, sadece bin kadar işçi sendikalı. Sendika haklarımızı da istiyoruz, sendikal mücadelemizden vazgeçmeyeceğiz. Daha önceden kıdem tazminatı davası açmıştık. Bazı arkadaşlarımız mahkeme tarihleri geldi, bize de gelmesini bekliyoruz. Mahkemeyi de kazanacağımızı umut ediyoruz.

Sohbetimizi sonlandırırken sendikaların, işçilerin; demokratik ve ekonomik haklarını kazanması ve koruma mücadelesinin yanında, bir okul olması gerektiğinin altını çizdik. Bu süreçte, sendikaların halinin belli olduğunu, sürekli bir kan kaybı yaşadıklarını kendi ağızlarından duyuyor ve somut olarak görüyoruz. Sendikalı olmanın dışında, kendi öz komite ve konseylerini kurmaları gerektiğini, ileride de böyle baskılarla yine karşılaşılabileceklerini bunu için; mücadelelerinin iktidarı almayı hedeflemesi gerektiğini söyledik. Tekelci-kapitalist düzenin, dünyada olduğu gibi, Türkiye ve Kürdistan'da da insanlığın bir parça ekmeğinde gözünün olduğunu, tüm işçi ve emekçileri, ezilen halkları ikinci sınıf insan yerine koyarak yaşamdan koymaya çalıştığını anlattık. Faşist devletin saldırılarının çok yönlü pervasızlaştığını, bunu da en iyi özelleştirmeler (SEKA, SSK gibi...) ve yargısız infazlarla gösterdiğini anlattık. Bayram günü olarak gösterilmeye çalışılan, oysa işçi sınıfının kavga günü olan 1 Mayıs'ta, sınıf kardeşlerimizin kanımın aktığı Taksim'de olmanın ne kadar önemli olduğunu vurguladık. Onları, 1 Mayıs'ta Taksim'e ve 6 Mayıs'ta Deniz Gezişleri anma konserimizde Harbiye Açık Hava Tiyatrosu'na davet ettik.

Direniş çadırına gelen Deri İş Genel Sekreteri Musa SELVİ ile de sohbet ettik. SELVİ

bize, toplu sözleşmede uyumsuzluk olduğunu, 2003'te de aynı taktiği izlediklerini, Deri İşverenler Derneği-Jandarma-Kaymakam üçgeninin sürekli direnişleri boğmaya çalıştığını söyledi. "Patronların yoğun baskısı var. Bu fabrikada en kaliteli deri olan, ayakkabı derisi üretiliyor. Jandarma, patronların güvenliği yok diye gerek Tuzla'da, gerekse Çorlu'da baskı yapıyor. Mücadelemiz devam edecek, 2001'deki direnişlerimizde 6-7 işyerinde giriş çıkışları kontrol altına almıştık. Kitle örgütlerinin de destek verdiği kitlesel bir basın açıklamasına düzenledik; jandarma bu basın açıklamasına saldırdı. Çok sayıda yaralının yanı sıra 2 üyemiz ve 2 yöneticimiz tutuklandı" dedi. Musa SELVİ konuşmasında Türk-İş'in genel merkezinin de bu merkez olduğunu, "bu direniş de nereden çıktı" diyerek bir an önce altını boşaltmak için telaşa kapıldıklarını söyledi.

Devrimci İşçi Komiteleri (DİK)'nin, "Çorlu Deri İşçileri Yalnız Değildir" pankartı ve kızıl bayrakları ile; katıldığı ziyarette, marşlar ve şarkılar söylendi. İşçilere, Mücadele Birliği dergisi, takvimi ve Ayışığı Sanat Merkezi'nin Deniz Geziş posterlerinden hediyelerle destek verildi. Sloganlarla başlayan ziyaretimiz; sıcak ve samimi bir sohbetten sonra, tekrar sloganlarla sona erdi. Maddi-manevi imkanlarımızın el verdiğince onları sürekli ziyaret edeceğimizi ve onların sesine ses olacağımızı, işçilerin sendikaların dışında kendi öz örgütlülüğü olan komite ve konseylerde, Devrimci İşçi Komiteleri'nde örgütlenmeleri gerektiğini söyledikten sonra oradan ayrıldık.

**İleri Deri İş İşçileri Yalnız Değildir!
Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği!**

DEVİRİM SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR

Mardin'in Derik ilçesinde 25 Mart 2005 tarihinde HPG gerillaları ile TSK arasında çıkan çatışmada ölümsüzleşen 2 HPG'li'den biri olan Abdullah DENİZ'in cenazesi Antep'e getirildi.

Antep Göllüce Mahallesi'nde oturan ailesine teslim edilen gerillanın cenazesi, yaklaşık 3 bin kişinin katılımıyla Asri Mezarlığa kadar sloganlarla ve alkışlarla getirildi. Mücadele Birliği olarak destek verdiğimiz cena-

ze töreninde, "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Şehit Namırın" ve "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür" vb. sloganlar atıldı. Gerillaların cansız bedenlerinden dahi korkan polisler mezarlığın etrafını sararak panzerlerle zıhlı araçlarla beklediler. Saat 20.00 sularına kadar süren cenaze töreni sloganlarla son buldu.

Antep Mücadele Birliği

İŞÇİLER BİRLİKTE HAREKET EDELİM

Merhaba Mücadele Birliği okurları,

Ben Antep'te çalışan bir işçiyim. Çalıştığım yerde yapılan baskıları ve dönen oyunları sizlerle paylaşmak istedim. Ayrıca bize bu fırsatı sağlayan ve işçilerin birbiriyle haberleşmesini, bilgi alışverişinde bulunmasını sağlayan Mücadele Birliği emekçilerine çok teşekkür ederim.

Büyük işyerlerinin patronları, sadece işçileri sömürerek fazla mesai yaptırmakla kalmıyorlar, 5 kişinin yapacağı işi 3 kişiye yükleyerek kazandıkları sermayenin yanında, bir de

devletin yaptığı, kredi yardımı gibi maddi yardımlarla sermayelerine sermaye katıyorlar.

İşçilerin ikramiyelerini kestiler, mesai ücretini indirdiler, işçileri daha fazla mesai yapmalarını şartlandırıdılar. Buna karşı gelen işçileri de işten çıkardılar. Şimdi bunu niye anlattığımı, neden paylaşma gereği duyduğumu soranlar vardır belki. Paylaşmanın nedeni, kapitalist toplumda ezilen işçilerin onların sırtından geçinip hiç bir emek sarf etmeden, kazandıkları paranın keyfini süren patronlara, müdürlere karşı örgütsüz oldukları için,

bir birliktelik, bir beraberlik olmadığı için kolayca dağılıp parçalanmalarına parmak basmak isteyişimdir. Kaç yıldır çalışıp emek verdikleri, sırtını dayadıkları patron ve müdürler, onları biraz daha sermaye için gözlerinin yaşına bakmadan bir çırpıda kapı dışarı edip aç bırakacaklardır. Bu tür olaylardan ders alıp, sermaye sahiplerine değil, bizimle birlikte ezilen, sömürülen işçi kardeşlerimize güvenmeli birlikte hareket etmeliyiz. Böylece haklarımızı kolayca elimizden alamaz, bizi kolayca bölüp parçalayamazlar.

**FABRİKALAR TARLALAR
SİYASİ İKTİDAR
HERŞEY EMEĞİN OLACAK**

Antep'ten Bir İşçi

Merhaba Mücadele Birliği okurları,

Yaşanan son olaylardan bu yana bayrağa saygı(!) adı altında yapı-

lan provokasyonlar, faşizmi körüklemekten başka hiçbir işe yaramıyor. Zaten faşist partilerin istediği de bu değil miydi? Kendisini var etmek için en küçük olayları dahi değerlendireceğini önceden kestirebiliyorduk.

Olayları bize dayatılan şekilde değil de, gerçek boyutlarda ele aldığımızda ortaya çok farklı sonuçlar çıkacaktır.

Bu faşist provokasyonların yaşandığı yerlerden birisi de Kafkas Üniversitesi'dir. Yurtseverlere ve devrimci sosyalistlere karşı üniversite idaresi ve polisiyle beraber hemen her yön-

FAŞİZME KARŞI SİLAH BAŞINA!...

den saldırmaya çabalayan faşistler, halkın hassas duygularını suiistimal ediyorlar.

"Faşizmin anladığı tek dil devrimci şiddettir"

şiarıyla hareket etme noktasında hemfikiriz. Ki bu köpek ulularını susturmanın tek yolu da budur.

Burada, konuyla ilgili bir basın açıklaması düzenlendi. Basın açıklamasına katılan kitle, haykırılan sloganlar ve içimizdeki devrimci duygular onlara, bunu ispat etmeye yeter...

**FAŞİZME KARŞI SİLAH BAŞINA!...
YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ!...**

**Mücadele Birliği Okuru/
Kars**

Sınıfsal çelişkiler sertleştiççe bütün ezilen yığınlar mücadeledenin yükseltilmesine, yeni mücadele araçlarına ve mücadele birliğinin güçlendirilmesine daha çok ihtiyaç duyar hale geldiler. Bugüne dek örgütlenmenin gerekliliğini gündemine almamış olan kesimler bunun aciliyetini dile getirirken, uzun yıllar mücadele içinde bulunan yığınlarda ise mücadelenin daha ileri biçimde yürütülmesi gerektiği bilinci sürece damgasını vurmaktadır. Yaşam koşullarının daha da ağırlaşacağını en iyi yoksul emekçi sınıflar biliyor. Bu nedenle de, gerek örgütlü, gerek örgütsüz bulunan yığınlar önlerindeki dönemin her açıdan sert geçeceğini farkındalar. Çünkü sorun, ya bu biçimde yaşamayı sürdürerek sömürü ve ölüme boyun eğme ya da daha iyi bir yaşamı kurmak için mücadeleyi yükseltme biçimindedir. Bugün tarım emekçilerinin süreci anladığı, yorumladığı biçim de bundan farklı değildir. Bu anlayış onları doğru safta, yani proletaryanın yanında mücadeleye götürmektedir.

Bağımlı ülkelerdeki yoksul tarımsal nüfusun yaşam koşulları insanlığın ulaştığı teknik ve kültürel gelişimin hep katbe kat altında olmuştur. Buna karşılık sermaye sınıfı sancısız bir şekilde muazzam servetler elde etmeyi sürdürmüştür. Dünyadaki mutlak yoksulların büyük çoğunluğu insan ihtiyacının büyük bir kısmının karşılandığı tarım alanında bulunmaktadır. Türkiye ve K.Kürdistan yoksullarının büyük bir kısmı kırsal kesimde yaşamaktadır. Kırdaki yoksulluk ve sefaletin yüksek oranda olduğunu burjuvazi de biliyor ama bugüne dek bir biçimde çevresinde tutabildiği bu yığınlara son on yılda verdiği ve gelecek on yılda da verebileceği tek şey yoksulluk ve baskıdır. Sermaye sınıfı emekçilere yönelik saldırısını yoğunlaştırmayı sürdürürken onları eski biçimde yine yanında tutmayı başaramayacağı, başaramadığı ortadadır. Burjuvazi kırsal kesimde uzun yıllar uğraşarak kendi lehine ördüğü taşların yerinden oynamaması için her türlü yöntemi, gericiliği kullandı ama en sonunda bu taşlar da yerinden oynadı... Kapitalist sistemin ekonomik bunalımının derinleştiği, tarımda tekelleşmeden ve ekonomik ilhakın sürdürülmesinden hiçbir şekilde geri adım atmayacağı bu koşullarda bunun aksi mümkün olamazdı zaten. Kır emekçi ve yoksullarını kuşatan süreç, onların devrim mücadelesinde yer almasını kaçınılmaz kılmıştır. Devrimimiz açısından önemli, kaçırılmaması gereken olanaklar doğmuştur. Sınıflar mücadelesi tarım emekçilerinin içine alarak ilerlemektedir.

Sermaye cephesinin örgütlülüğü ve artan saldırıları karşısında daha fazla örgütsüz kalmak istemeyen sadece tarım emekçileri değil, küçük ve yoksul köylülüktür de... Tarımdaki üretim anarşisi ve rekabet yüzünden ürettiğini elden çıkaramaz yahut da üretemez duruma gelen küçük üreticiler, kapitalist üretimin bu niteliğinden o denli yıkıma uğramışlardır ki, kendi durumundan yola çıksa bile başka bir sistemin gerekliliğine ulaşmaktadırlar... Tarım emekçilerinin olsun, küçük köylülüğün olsun son yıllarda gerçekleştirdikleri irili-ufaklı mitingler, gösteriler, sendika kurma çalışmaları, işçi sınıfının düzenlediği eylemlerde daha fazla yer almaları bu hareketin gelişebileceğini göstermektedir. Kır emekçi ve yoksulları bütün bu ağır yıkımlar arasında, nasıl bir üretim biçimi olması gerektiğini kendi acı deneyimlerinden çıkarıyorlar. Olması gerekenlerin bu sistem altında olamayacağını görülmesi kapitalizmden kopuşu, pro-

letarya safında sıçramalı bir gelişimi getiriyor.

Kır emekçi ve yoksullarının ulaştıkları bilinci de, örgütlenme çabalarını da görmemek, devrimci temelde örgütlememek devrimimiz için zaman ve emek kaybı olacaktır.

Türkiye ve K.Kürdistan'da yaşayan kır emekçileri ve yoksullarının korkunç bir sefaletin içinde olduğunu, bir kesiminin barınacak evinin dahi bulunmadığını, hepsinin ağır, uzun ve tamamen güvencesiz bir biçimde çalıştığını, aldıkları ücretin asgari ücret bile olmadığını, bırakalım uygarlık düzeyini, yaşamsal ihtiyaçla-

rının dahi neredeyse karşılanmadığını, 6-14 yaş arası çocukların bu azgın sömürü cenderesinde ezildiğini söylemek ama sadece söylemek boş bir tekrar olacaktır. Bu, bağımlı ülkelerde değişmeyecek bir gerçektir; değişmesinin tek yolu ise kapitalizmi ortadan kaldırmaktır. Sorunu tekrar etmekle kalan, ama kesin çözümü koymaktan uzak reformistlerin son dönemlerde yaptıkları kurultaylar da bir nevi bu gerçeğe yaşamın terapi toplantılarına benzemektedir. Oysa ki, hangi sorunu ele alırsak alalım gelip dayandığı nokta kapitalizmin ortadan kaldırılmasıdır. Yani ortada anlaşılması zor olmayan bir problem vardır. Mesele problemin köklü biçimde çözümünü yaşama geçirmektedir. Bırakalım onlar soruna terapi biçiminde yaklaşsın. Ama biz, sorunu devrimci temelde ele almalı ve kırın örgütlenmesine pratik açıdan yaklaşmalıyız. "Ne yapmalı?" sorusunu pratik olarak cevaplırsak "terapi kurultayları"nın emekçileri oyalamasına da izin vermemiş oluruz.

K.Kürdistan'daki kırsal kesim devrimci taleplere de, mücadeleye de hiç uzak değildir. Şimdi sınıf savaşımının daha öne çıkışı, çelişkilerin yoğun ve acımasızca yaşanışı mücadeleyi sınıfsal temelde sürdürmelerini zorunlu kılmıştır. Ancak bunun karşılığı reformizmin önerdiği kırdaki sendikalaşmaya gitme biçiminde hiç ama hiç değildir. Bunun karşılığı, ayaklanma organları haline gelecek olan komite ve konseylerin örgütlenişidir. Sendikalaşma zaten kitlelerin kendiliğinden ulaştığı bir bilinçtir. Bunun için illa insanlara yüksek bir bilinç vermek gerekmez. Kaldı ki, seçimleri kaybeden burjuva sağ-sol partiler kırdaki kaybettikleri tabanı yeniden kazanmak için kırdaki sendika hakkı vermeye bile gönüllüler; çiftçilerin kimi yerel eylemlerini destekliyor görünüyorlar.

Trakya, Karadeniz, Ege, Akdeniz bölgelerinde bulunan kır emekçi ve yoksul köylülerinin mücadeledeki bilinç düzeyleri de öyle sanıldığı gibi geri değildir. Geçen aylarda Ege'de yapılan "köylü-çiftçi" mitinginde burjuvaziye ne denli öfke duyduklarını, bu sistem altında yaşamaya tahammüllerinin kalmadığını, bütün hükümetlerin birbiriyle aynı olduğunu taşıdıkları pankartla, dövizlerle, attıkları sloganlarla vurguladılar. Bunun gelip geçici bir olgu olmadığını kır emekçi ve yoksulları içinde sürdürülecek çalışmalarla daha iyi görülecektir. Kent emekçileri arasında örnekleri yaratılan DEK'ler kır emekçileri arasında da oluşturulmalıdır. Kır emekçi ve yoksullarını örgütlemek proletaryanın ve Leninist Partinin görevidir. Proletarya eylemlerini, en büyük ittifakı olan bu kesimi katmak ve sorunlarını sahiplenmek zorundadır. Devrim mücadelesi içinde oluşacak bir birlik aynı zamanda devrimden sonra insanlığın yaratacağı gelişmiş toplumun ilk birliğe örgütlenişine de olacaktır.

VENEZUELLA: BİR ADIM DAHA İLERİ

Son dönemde Venezüella devlet başkanı Hugo Chavez, gerek ABD karşıtı açıklamalarıyla, gerekse de her geçen gün sosyalizme daha da yakınlaştığını gösteren tutumuyla dikkat çekiyor. Dünya Sosyal Forumu'na üzerinde Che arması olan kıvrık bir gömlekle katılan Chavez'deki bu değişimin kendiliğinden olmadığını anlamak güç değil. Onu Bolivarçı bir yurtseverlikten, sosyalist enternasyonalistliğe yönelen şeylerin başında, Küba devlet başkanı Fidel Castro'nun yoğun çabasının geldiğini görmek gerekiyor.

Hugo Chavez'in son katıldığı Dünya Sosyal Forumu'nda söylediği sözler, onun bundan sonraki yöneliminin ip uçlarını da veriyor aslında. Şimdiden kendisine atfedilen "Latin Amerika'nın en önemli sol lideri" ya da "direnen sınıfların ikonu" gibi övücü sözlere pek de prim vermeyen Chavez, bildiği yoldan yürümeye devam ediyor. "Emperyalist güçler, Latin Amerika ve tüm dünyaya büyük bir darbe indirmeye hazırlanıyorlar" diyor Chavez, "sefalet ve yoksulluğa sosyalizm dışında bir çözüm olamaz". Kendisi de köylü bir aileden gelen Chavez, adeta bu sözlerine uygun düşercesine Venezüella'da büyük toprak sahiplerine ait topraklara el konulmasını ve bunların Topraksız Köylü Hareketi'ne verilmesini sağlıyor. Chavez, bu uygulamanın devam edeceğinin de mesajlarını veriyor. Ve emperyalist dünyaya meydan okuyarak "sosyalizm ölmedi" diyor. Bu sadece Chavez'in kendi düşüncesine olsaydı dahi, ABD'nin kanını dondurmaya yeterdi. Çünkü ABD, dünya üzerinde uzunca bir süredir sosyalizme bu düzeyde sahip çıkılan pek fazla bir yer olmadığını biliyordu. Diploması düzeyinde bunu Küba dışında pek fazla dile getiren olmuyordu. Şimdi, Chavez'in bu çıkışı, ABD'yi önemli ölçüde rahatsız etmiş görünüyör. Condelezza Rice, Chavez'i "Latin Amerika'nın negatif gücü" olarak nitelendiriyor. Chavez'in başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalist güçlere karşı pozitif bir elektrik yaymadığını görmek için müneccim olmaya gerek yok. "Emin olun bu kapitalist düzende sefalet ve yoksulluk için çözüm yok; çünkü bunlara birincil sebep, kapitalizm. O, dünyadaki eşitsizliğin, sömürünün ve sefaletin temelini oluşturuyor" diyen birisine karşı, emperyalist efendilerin iyi duygulara sahip olması mümkün mü? Onlar, daha biriyle baş edemezken, örneklerin giderek çoğalmasından korkuyorlar. 2002 yılında ABD destekli

darbe girişiminin Venezüella halkı tarafından başarısızlığa uğratılmasından sonra, ABD'nin Chavez'e karşı saldırıları giderek yoğunlaştı. ABD, Venezüella'da prestij kaybına uğradı. Ve şimdi ABD'nin kaybettiği prestij, sosyalizmin bir kazanımına dönüşüyor. Venezüella halkının anti-emperyalist duyguları giderek daha da olgunlaşıyor ve emperyalizme karşı olmanın yolunun, kapitalizme karşı olmaktan geçtiğini her geçen gün daha iyi anlıyorlar. Tam böylesi bir süreçte, Chavez'in işyerlerinde işçi denetimini başlatması ve topraksız köylülere yardımı artıracığını, toprak sahiplerinin topraklarına el konulmaya devam edileceğini açıklaması, işçi ve emekçi insanların istemleriyle örtüşüyor. Bundan sonra da Chavez'in atacağı her adım, işçi ve emekçilerin desteğini kazancaktır. Chavez, üretim araçlarının toplumsal mülkiyetine daha fazla yönelmiş, uluslararası tekellerin, emperyalist güçlerin vb. "negatif" tepkilerini üzerine çekmeye devam edecektir.

Venezüella devlet başkanının sosyalizme sadece söz düzeyinde sahip çıkmaması, pratik uygulamalarla da bu yönde adımlar atmaya başlaması, bir anda ABD emperyalizminin boy hedefi olmasına yetti. Fidel Castro, yenilerde yaptığı bir açıklama ile, "Chavez'e suikast yapılabileceği" uyarısında bulundu. Castro, "Chavez'e suikast düzenlenmesi halinde, bunun sorumluluğunun doğrudan ABD başkanı George W.Bush'a ait olacağını" söyledi. Chavez de, suikast planını doğruladı ve "Washington'da beni öldürme planlarının yapıldığına eminim" dedi. ABD'nin Venezüella'ya attığı önem ortada. Latin Amerika'da ikinci bir Küba örneği, ABD için kabus demek. Bunu engellemek için ellerindeki tüm olanakları kullanacaklarına şüphe yok. Daha önce Castro'ya karşı defalarca suikast girişiminde bulunan ABD, Küba halkının örgütlülüğü sayesinde bunu başaramamıştı. Şimdi Chavez'e karşı böyle bir suikaste, hele hele de bu denli deşifre edildikten sonra girişimler mi bilinmez ama, Venezüella devlet başkanının sosyalizmin prestijini yükselten açıklamalarını durdurma çalışmalarından vazgeçemeyeceklerdir.

Chavez,Venezüella'nın Rusya'dan silah alımı konusunda rahatsızlığını dile getiren ABD'ye karşı sert açıklamalarda bulundu. ABD, Venezüella'nın aldığı bir silahlardan Kolombiya'da savaşan gerillalara (onlar

"terörist" diyorlar) gideceğinden endişe duyduğunu dile getirdi. Buna karşılık Chavez, "En büyük terörist devlet ABD'dir" şeklinde bir karşılık verdi ve istedikleri devletten silah alabileceklerini söyledi. Bu meydan okuma, kendine ve halkına duyduğu güveni ifade ediyor. Chavez, ABD eğer bu tavrını sürdürecektse olursa, Venezüella petrolünden mahrum kalacağını açıklayarak, ABD'nin tehditlerine pabuç bırakmamaçığını gösterdi. Chavez son dönemdeki açıklamalarıyla, ABD'nin gözüne her gün biraz daha batan bir diken olduğunu gösterdi. ABD'nin tüm dünyaya karşı başlattığı savaş ile ilgili olarak, "dünya çok ciddi bir belayla karşı karşıya" diyor. ABD'nin ABD'nin Felluce'de hardal gazı kullandığını, insanları canlı canlı yaktığını söylüyor. Chavez'in bu tür açıklamaları, bundan sonra da sürdüreceği, ABD'ye meydan okuyacağı anlaşılıyor.

29 Mart 2005'te Chavez'in çağrısıyla Cıvda Guyana'da bir Latin Zirvesi yapıldı. Bu zirvede Chavez, "Latin Amerika ve Avrupa ülkeleriyle dünyanın diğer bölgelerinin barış, kalkınma ve yoksullukla mücadelede bir araya geldiği ittifaklar, artık yeni bir jeopolitik harita oluşturuyor." Diyerek yeni bir "Latin ittifakı" nı gündeme getirdi. Bunun yanı sıra Chavez, "Washington'un kılı eli bölgemizin birleşme çabalarını engellemeyi sürdürecektir" uyarısında bulunmayı da ihmal etmedi.

Arkasına halk desteğini almış bir devlet başkanının ABD'ye bu düzeyde kafa tutması ve sosyalizmin insanlığın geleceği olduğunu söylemesi, elbette ezilen milyonlarca insanın kafasında yer edecektir.

Chavez, bu noktadan daha ileri gitmek zorundadır. Gelişmeler, artık onun durduğu noktada daha uzun süre duramayacağını, sıçramalı gelişime uygun bir yönelime girmesi gerektiğini gösteriyor.

İSYAN DEVAM EDİYOR

Ateşini yüreğimizin ve geleceğimizin hücrelerine kadar yayan bir isyan ayını daha geride bıraktık; biten bir Mart ayının sonunda yeniden merhaba!

Coşkumuzun dinmek bilmeyen ateşiyle her ayı bir isyan, bir Mart ayına çevireceğiz!

Yüreğimizde işbirlikçi burjuvazi ve faşist TC'ye karşı birikmiş ve bedenimizin bütün hücrelerine işlemiş bu nefret, isyan ayına sığmadı. Ellerimizde kızıl bayraklar, yüreğimizde taşıdığımız devrimci coşkuyla alanları inlettik günlerce Ancak sonu devrimle bitecek bir isyan, bizim insanca bir yaşam için verdiğimiz bu mücadelede sisteme olan nefretimizi anlatmaya yeter.

İsyan bayrağını ilk "5 Mart Gençlik Buluşuyor" etkinliğinde yükselttik... Kavgamızın sönmeyen ateşine, yüzlerce genç yürekle atılan sloganlarla biz de yüreğimizi kattık.

Ertesi gün 6 Mart'ta soluğu, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü için düzenlenmiş mitingde aldık. Polisin vahşi saldırısı ile karşılaştık ama yılmadık; kitle kararlılığını Beyazıt Meydanı'ndan yaptığı basın açıklamasıyla ispatladı. İkinci defa kitleye saldıran polis, yine moral gücümüz karşısında yenilgiye uğradı.

7 Mart'ta gözler önünde yapılan işkence, bir basın açıklamasıyla kınandı. 8 Mart sabahı Kadıköy Meydanı'nda yapılan basın açıklamasıyla 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne yapılan saldırılar kınandı ve SEKA işçileri sahiplenildi. Eylem sonrası, toplu olarak SEKA işçilerinin yanına gidildi.

8 Mart'tan 12 Mart'a kadar geçen sürede, üzerinde 13 Mart Savaşçıları Seyit Konuk, İ.Ethem Coşkun ve Necati Vardar yoldaşların resimleri olan "Adları Adımız, Adları Onurumuz" yazılı afişlerle bütün duvarları

donatıp, 13 Mart Savaşçıları'nın sesi soluğu olduk.

12 Mart'ta "Yaşasın Gazi Ayaklanması" diyerek inlettik Gazi sokaklarını. Çoluk çocuk bütün Gazi halkı yine sokaklardaydı.

Ve Pazar sabahı, 13 Mart Savaşçıları'nın bize bıraktığı kızıl kavgaya bayrağını burjuvazinin işçi ve emekçilere yasak ettiği alanda, Taksim'de dalgalandırdık. Katledilişlerinin 23.yıldönümünde komünist işçilerin genç yoldaşları tarafından Taksim'in göbeğinde anılması, düşmanı şaşkınlığa uğrattı. Yapılan basın açıklamasından sonra Taksim Meydanı'ndan İstiklal Caddesi'ne Komsomol Marşı'yla yürüdük...

16 Mart'ta Beyazıt'ta, Halepçe Katliamı ve katledilen 7 üniversiteli öğrencinin anmasında "Faşizme Karşı Silah Başına" sloganımızı atıyorduk.

19 Mart'ta yine alanlardaydık. Küresel Eylem Gününde Irak ve Filistin direnişini selamladık.

20 Mart'ın sabahı milyonlar; Türkiye ve Kürdistan'ın pek çok ilinde meydanlara çıkarak Newroz ateşlerini yaktı. Açılan sarı-kırmızı-yeşil bayraklar, çekilen halaylar, atılan zılgıtlar, savaşta hazır kavgaya ruhunu isyan ateşine inanç ve güç kattı. Ve biz, onbinlerin ağzından "Yaşasın Newroz, Yaşasın Serhıldan" dedik.

Şimdi yeni kavgalara hazırlanmalıyız. Öncelikle, işçi ve emekçilerin gözlerinin 1 Mayıs'ta çevirdiği yere, Taksim Meydanı'na çıkacağız.

Kavganın kızıl bayrağını yine Taksim'de dalgalandıracağız.

Haziran'da yürürlüğe gireceği söylenen yeni ceza infaz yasasına karşı, zindanlarda verilen mücadelenin dışarıda sesi, soluğu olmalıyız.

Yüzümüzü güneşe, yüzümüzü devrime çevirdik...

Sargazi'den Bir Leninist

22-25 Şubat'ta Ankara'ya yürüyün, 4-9-10 Mart'ta da iş bırakarak alanlara çıkan Büro emekçileri, yine eylemlerdedi. Sosyal güvenlik reformu adı altında bakanlar kuruluna sunulan Gelir İdaresi Yasası'na karşı 5 Nisan'da yurdun çeşitli yerlerinde gün boyu iş bırakma ve basın açıklamaları vardı. Vatan Caddesi'nde Defterdarlık Ek Hizmet binası önünde sabah saatlerinde iş bırakma ile başlayan eylem, saat 13:00'de basın açıklaması ile devam etti. Basın açıklamasına BES, Türk Büro-Sen ve Bask katıldı. Bina

BÜRO EMEKÇİLERİNİN EYLEMLERİ SÜRÜYOR

içine sosyalist basının alınmasını engelleyen yönetim tepki topladı. Bina içinden sloganlarla AKP Fatih ilçe binasına yürüyüşe geçen memurların önü polis tarafından kesildi. BES üyelerinin kararlılığına karşı Türk Büro-Sen'in, hemen polisle anlaşıp kaldırımdan yürümesi orada bulunan insanları şaşırtmadı. Mücadele Birliği okurlarının emekçilere destek için gittiği eylemde "Emekçiler Saldırılarına Karşı İktidar İçin Savaşalım" yazılı pankartlarının açmalarını yöneticiler engelledi. 1 Mayıs'la ilgili bildiri dağıtan Mücadele Birliği okurlarına Türk Büro Sen üyesi faşistlerin müdahale etmeye çalışması, Başkanları Serdal ÖZBAY'ın "burada provokatörler

var onlara müdahale edin" diyerek memurları kıskırtmaya çalışması ve buna karşılık devrimci düşüncelere sahip olduğunu düşündüğümüz BES üyelerinin sessiz kalması tepki topladı. 300 kişinin katıldığı basın açıklamasından sonra Mücadele Birliği okurları ayrıldılar. Mücadele Birliği okurları, bir süre takip edildikten sonra sivil polislerce durdurularak tehdit edildiler; ama Mücadele Birliği okurları bu tehditlere papuç bırakmadılar.

Sonuç ortada. 7 Nisan'da ise İstanbul İl Defterdarlığın önünde 1.000 memurun katıldığı eylemde yapılan basın açıklamalarının ardından kitle "Onurlu Memur Hesap Soruyor" şeklinde slogan attı.

İŞTEN ATMALAR DEVAM EDİYOR

Kurtköy'de faaliyet gösteren toplam 700 kişinin çalıştığı Tibet Şirketler Grubu'nda sendikacı olmaları nedeni ile 38 işçinin işine son verildi. İşçilerin büyük bedellerle aldığı bazı hakları patron açıkça çiğniyor. Tibet grubu gıda, temizlik, ev gereçleri, kozmetik gibi ürünler üretiyor. Otuza yakın ülkeye ihracat yapan şirket Procter Gamble, Migros, Carrefour gibi büyük tekelere de fason çalışıyor. Patron sürekli sendikacıları oyuyor. Petrol-İş, Koop-İş ve Gıda-İş'e üye işçiler 04 Nisan'da şirket önünde bir basın açıklaması yaptı. Jandarmanın yoğun güvenlik önlemi aldığı eylem, sendika önünden tek serit kesilerek yürüyüş ile başladı.

Basın açıklamasına yaklaşık 350 kişi katıldı. Şirket yöneticileri basın açıklamasını öğrenince çalışan işçileri "trafo yandı" yalanı ile erken gönderdi. Basın açıklamasına katılan işçileri şirket binasının balkonu ve çatısından 4-5 kameraya alan yöneticilerin bir kısmı ise açıklamayı korku dolu gözlerle

uzaktan izlediler. "Zafer Direnen İşçilerle Gelecek", "Sendika Hakkımız Engellenemez", "Gerekirse Grev Bu İş Burada Biter" sloganları ile eylem son buldu.

İŞÇİLER SALDIRILARA KARŞI İKTİDAR İÇİN SAVAŞALIM!

Nisan Güneşi İçimizi Isıttı

Ağaç Meyveye Durdu

Uzunca bir süre çalıştık... çoğumuz acemilik çeyordük... ama bu işin mutlaka yapılması gerekiyordu.

Evet bizler Devininim Tiyatro Atölyesi olarak uzunca bir süre çalıştıktan sonra bir oyun çıkardık. Oyunumuzu çıkarmanın konusunda olmadık sorunlarla karşılaştık. Oyunun gerçek anlamda zor olmasında ve bizim de içimizde belki de ilk defa tiyatro oynayacak olan kişilerin çok olmasından olacak aksilikler peşimizi hiç bırakmadı. Bir inatlaşma çatışmasına girilmişti artık. Her ne olursa olsun bu oyun ya çıkacak, ya da çıkacaktı. Rejisörümüzün de kararlı ve inatçı tutumuyla bize, kurumumuza yakışır bir oyun çıkardık.

Oyunumuzun ismi "Nisan Güneşi"ydi. Ölüm Orucunda ölümsüzleşen tüm devrimciler adına Aysun Bozdoğan ve Nergiz Gülmez'e ithafen yazılmıştı. 27 Mart günü Tak-sim'de bulunan Drama Stüdyo'da gerçekleşen oyunumuza

Dünya Tiyatrolar Günü'nde İstiklal Caddesi'nde Yürüyüş

tutsak aileleri derneği, Nergiz Gülmez'in ve Sibel Sürücü'nün annesi, Ölüm Orucu gazisi olan Mehmet Güvel amca gelerek bizi onurlandırdılar. Oyunumuzun ana konusu Ölüm Orucu savaşıydı; bir mum gibi eriyerek karanlıkları deviren bir ölüm orucu savaşçısı ve ona psikolojik anlamda baskı uygulayan ve ona başaramayacağını söylemeye çalışan imgesel bir oyuncunun arasındaki savaş. Tarihten bugüne süzülüp gelen egemenlerle, baskı gören, ezilen ama onuru ölümden daha güçlü olan insanlar arasındaki kıyasıya savaş. Ve bu savaşta egemenlerin yanında yer alanlarla, ezilenlerin yanında yer alanlar... Oyun sonrasında sahneyi devrettiğimiz tutsak anaları bir konuşma yaptılar. Ölüm Orucu gazisi olan Mehmet Güvel kısa bir konuşmayla, Nergiz Gülmez'in annesi kendi bestelediği ve Nergiz için yazdığı bir ağıtla, Sibel Sürücü'nün annesi de kısa bir konuşmayla duygularını ifade ettiler.

Oyunumuzu bundan sonra da sahnelemeye devam edeceğiz. Onların sesini tüm insanlığa duyurana dek...

Devininim Tiyatro Atölyesi

DÜZELTME VE ÖZÜR

-38. sayımızın 14. sayfasında yayımlanan "8 Mart Politik Olarak Kazanılmıştır!" başlıklı, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne ilişkin deklarasyon, elimize ulaştığında dergimiz yayına hazırlanıyordu. Metnin son hali olarak düşünüldüğü için dergimizde yayımlanmıştır. Daha sonra tartışmaların henüz bitmediği ve bu nedenle deklarasyonun geçerliliği olmadığı belirtilmiştir. Ayrıca metinde imzası bulunan ÇHD ve Partizan metinden imzalarını çektiklerini bildirmişlerdir.

-38. sayımızın 17. sayfasında yayımlanan "Türk-İş'in Sefaleti" başlıklı yazımızda "...çünkü işçilerine direnç yapmaktan diyen" ibaresinden Türk-İş'e bağlı Deri-İş'in eleştirildiği anlaşılmaktadır, oysa burada esas olarak eleştirilmek istenen Türk-İş yönetimidir.

-38. sayımızın 19. sayfasında yayımlanan "Kızıldere'de Cisimleşen Siper Yoldaşlığı" başlıklı yazımızda yer alan, "Denizlerin idamını engellemek için İsrail başkonsolosu Elrom'u rehlin almışlardı. Elrom'u serbest bırakmalarının tek koşulu olarak Denizlerin idamının durdurulmasını ileri sürüyorlardı." bölümü "Denizlerin idamını engellemek için Ünye radar üstünde görevli üç İngiliz teknisyen kaçırılmıştı. Teknisyenleri serbest bırakmanın tek koşulu olarak Denizlerin idamının durdurulmasını ileri sürüyorlardı." şeklinde olacaktır

Düzeltiler okurlarımızdan özür dileriz.

6 Mayıs'ta harbiye açık havada

DENİZLERLE BULUŞUYORUZ

AYIŞIĞI

SANAT MERKEZİ

AYDIN VE SANATÇILAR: Ahmet TELLİ, Ahmet SONER, Ahmet Can AKYOL, Ataol BEHRAMOĞLU, Bilgesu ERENUS, Cezmi ERSÖZ, Denge SODIRI, Edip AKBAYRAM, Erkan OĞUR, Eşber YAĞMURDERELİ, Fadil ÖZTÜRK, Fikret BAŞKAYA, Grup PATİKA, Grup EMEĞE EZGİ, Grup DENİZ' ve TÜRKÜ, Gültekin TETİK, Haluk GERGER, Hilmi YARAYICI, Hüseyin İLBEYCI, İsmail BEŞİKÇİ, İsmail DEMİRCİOĞLU, Koma AGİRE JİYAN, Koma ÇIYA, Koma GÜLAN XERZAN, Mihri BELLİ, Nihat BEHRAM, Nurettin GÜLEÇ, Orhan İYİLER, Ragıp ZARAKOLU, Sevim BELLİ, SUAVİ, Şebnem KORUR FİNÇANCI

AVUKATLAR: Ali Rıza DİZDAR, Birsan AVCI, Cemal YÜCEL, Eylem ERKASLAN, Güçlü SEVİMLİ, Gülizar TUNCER, Hakan KARADAĞ, Hacer ÇEKİÇ, Hülya DEVECİ, İlker BURGACI, Mıhriban KIRDÖK, Murat AK, Özgür YILMAZER

SENDİKALAR VE KURUMLAR: Antep Ayışığı Sanat Merkezi, BES Genel Bşk. Bülent KAYA, BES 1 No'lu Bşk. (KESK Dönem Sözcüsü) Ahmet TURAN, Belediye İş İzmir 2 No'lu Şb. Bşk. Süleyman Karakaya, ÇHD İzmir Şb. Bşk. Bahattin Özdemir, Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri (DETAK), Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB), Devrimci İşçi Komiteleri (DİK), DİSK Ankara Bölge Temsilcisi Tayfun GÖRGÜN, DİSK Genel-İş Ege Bölğ. Bşk. Muharrem KURT, DİSK Genel-İş Ege Bölğ. Şb. Sym. İsmail BERK, DİSK Genel-İş İzmir 4 No'lu Şb. Sekr. Mustafa KAYA, Duvara Karşı Tiyatro Gen. San. Yönetmeni Melda Anıl, Emekçi Kadınlar (EKA), Reutlingen Emek Kültür Merkezi Gazi Ayışığı Ekin Sanat Merkezi, Geb-Der İzmir Merkez Şube, İkitelli Ekin Sanat Merkezi, İzmir Ayışığı Sanat Merkezi, Mücadele Birliği Platformu, Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi, Tunceliler Dernekleri Federasyonu (TUDEF) Bşk. Gn. Sekr. Ali Rıza BİLİR, Enerji Yapı-Yol-Sen Genel Bşk. Bedri TEKİN, EnerjiYapı-Yol-Sen'den Fikret ÇOLAKOĞULLARI

ADRES: İstiklal Cad. Rumeli Han No:88/11 Kat:6 BEYOĞLU/İST Tel:(0212)292 13 48

PROLETARYANIN ÖLÜMSÜZ ÖNDERİ

V.İ. LENİN

1870

22 NISAN

2001

"...

**Ey genç ömrüm
seni sarayları yıkasın diye
yoldaşıma emanet edeceğim**

**Ey genç ömrüm
sulara düşen
gözlerimin rengiyle**

**Denize döneceğim
Denize döneceğim**

**Zamanı aşan bir fener gibi
"kaptan"ıma gülümseyeceğim**

Ve hep

**zaferi göstereceğim
zaferi göstereceğim..."**

SİBEL SÜRÜCÜ

Ölüm Orucu SÜRÜYOR!

DEVRİMCİ 1 MAYIS İÇİN 1 MAYIS TAKSİM ALANI'NA

Bu yılın 1 Mayıs'ına iç savaşın çetin bir döneminin yaklaşmakta olduğunu haber veren gelişmelerle giriyoruz. İç savaşın bir tarafı olan tekelci sermaye sınıfı ve onun faşist devleti, savaşın çok daha sert bir aşaması için silahlarını, güçlerini gözden geçiriyor, yeniliyor ve adeta bir tatbikat yapıyor. "Bayrak provokasyonu" olarak bilinen faşist gösteriler bunun bir örneği oldu. Karşı devrim güçleri, bütün güç ve olanaklarını harekete geçirerek faşistleri sokağa döktüler.

Polis ve ordunun her türlü desteğiyle günlerce ve pek çok şehirde sokaklara çıkan faşistler, toplumun en geri kesimlerini "ulusal gurur" duygularını kaşıyarak kışkırtmaya çalıştılar. Arkasından Trabzon'daki faşist kışkırtmayı tezgahtladılar. Bunlar, Türk Kara Kuvvetleri Komutanı'nın açıklamalarıyla başlayan, Kürdistan'da onbinlerce askerin katıldığı operasyonlarla devam eden hazırlıkların bir parçasıdır.

Tekelci sermaye sınıfını ve faşist devleti böylesine dehşete düşmüş ve panik halde hazırlık yapmaya iten nedenlerin başında işçi sınıfının yükselen eylem dalgası ve Kürt halkının kendi kaderini tayin etme hakkını elde etmek için gösterdiği kararlılık geliyor. Kürt halkı, bu yılın Newrozunu büyük kitle gösteriyle kutlayarak, özgürlük hakkını elde etme savaşında ne kadar kararlı olduğunu gösterdi. Emperyalistlerin ve burjuvazinin bütün plan ve hileleri, uzlaşmacıların yardımına rağmen, Kürt halkını bu tutkusundan vazgeçirmeye yetmedi.

Öte yandan işçiler, Türkiye ve Kürdistan'ın her tarafında eylem halindedir. SEKA eylemi, ancak burjuva sendikacıların yoğun caba ve aldatmacalarıyla büyük patlamalara yol açmadan bitirilebildi. Fakat sırada daha pek çok fabrika ve işyeri var. Sayısız fabrika ve işyerinde işçiler kendilerini büyük eylemlere hazırlıyorlar.

Kapitalizmin krizinin bunalıtığı, yıkıma ve yok oluşa sürüklediği küçük esnaf ise tam bir isyan havasında. Dört yıl önceki esnaf isyanının anılarını ne burjuvazi ne de esnaf unutmuş değil. Esnaf şimdi, dört yıl önce kendisini sokağa sürükleyen koşullardan çok daha ağır bir durumla karşı karşıya...

Tekelci kapitalizm toplumun sömürülen, ezilen sınıflarını kendi elleriyle ayaklanmaya hazırlıyor; küçük mülk sahibi sınıfları isyan ve öfke duygularıyla doldurarak ezilen sınıfların yanına itiyor.

Tekelci sermaye sınıfının bütün bunlar karşısında yapabildiği tek şey, iç savaş kazanmak için bütün güçlerini hazırlamak, Kürt halkına karşı şoven duyguları kışkırtarak toplu katliam provaları yapmak, sivil faşist sürüleri sokağa salmaktır.

İşçi sınıfı, Kürt halkı ve diğer emekçi sınıflar burjuvazinin bu provalarına 1 Mayıs'ı 1 Mayıs Taksim Alanı'nda kutlayarak yanıt vermeliler. Şimdi, burjuvazinin meydan okumalarına, katliam provalarına devrimci kitle gösterileriyle yanıt verme zamanıdır. İç savaş kazanmak ve düşmanını yere sermek isteyen işçiler ve Kürt halkı, düşmanın gözdağı verme çabalarını silahlanarak, kararlı ve militan kitle gösterileri düzenleyerek, düşman güçlerini ezerek yanıtlamalıdır.

Sınıf bilinçli öncü devrimci işçiler iç savaşın kazanılması önündeki en büyük engel durumunda bulunan burjuva sendikacıların etkisini kırmak gibi tarihi bir sorumlulukla karşı karşıyalar. Bu etkiyi kırmanın başlıca yolu, 1 Mayıs'ta onların pesini terk ederek Taksim'e çıkmaktır.

Gecen yıllarda olduğu gibi, önce "Taksim'e çıkılmalıdır" deyip ardından burjuva sendikacıların peşinde sarı 1 Mayıs'a katılmak burjuvaziye cesaretlendirmekten başka işe yaramaz. Çünkü, böyle davranmak öncü işçilerin henüz proletaryaya iç savaşta önderlik edecek ve onu zafere taşıyacak kararlılıkta olmadıkları anlamına gelecektir. İç savaşta sınıfa önderlik her şeyden önce kararlılık ve cesaret gerektirir.

Leninist Parti sınıf bilinçli devrimci öncü işçileri, Kürt halkını, işçi sınıfını, gençliği ve diğer emekçi kitleleri 1 Mayıs'ta Taksim Alanı'na çıkmaya çağırıyor.

YAŞASIN 1 MAYIS!
BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK!
KÜRT HALKINA KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI!
ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!

TKEP/LENİNİST
Merkez Komitesi

NOT: Elimize e-posta yoluyla ulaşan bu açıklamayı, haber niteliğinden dolayı yayınıyoruz